

CAPE TOWN-ERKLÆRINGEN

Forord

Som medlemmer av den verdensvide Jesu Kristi kirke bekrefter vi med glede vår forpliktelse overfor den levende Gud og hans frelsesplan i Herren Jesus Kristus. For hans skyld forplikter vi oss på nytt på Lausannebevegelsens visjon og mål. Dette betyr to ting:

For det første er vi fortsatt forpliktet på å bære vitnesbyrd over hele jorden om Jesus Kristus og alt det han lærte. Den første Lausannekongressen (1974) ble kalt sammen med verdensevangelisering for øye. Noen av dens store gaver til kirken i verden var: (1) Lausannepakten, (2) en ny bevissthet om tallet på de mange unådde folkegrupper, og (3) en ny oppdagelse av både det bibelske evangeliums og den kristne misjons holistiske vesen. Den andre Lausannekongressen, i Manila (1989), resulterte i mer enn 300 strategiske partnerskap innen verdensevangelisering, blant annet mange som involverte samarbeid mellom nasjoner i alle deler av verden.

For det andre er vi fortsatt forpliktet på Lausannebevegelsens primære dokumenter, Lausannepakten (1974) og Manilamanifestet (1989). Disse dokumentene gir klart uttrykk for kjernesannheter i det bibelske evangelium og anvender dem på vårt praktiske misjonsarbeid på måter som fremdeles er relevante og utfordrende. Vi bekjenner at vi ikke har vært tro mot forpliktelsene i disse dokumentene. Men vi anbefaler dem og står ved dem, mens vi søker å forstå hvordan vi kan uttrykke og anvende evangeliets evige sannhet i vår generasjons verden, en verden som er i stadig forandring.

Forandringens realiteter

Stort sett alt i måten vi lever, tenker og forholder oss til hverandre på, er i forandring i et stadig økende tempo. På godt og vondt erfarer vi påvirkningen fra globaliseringen, den digitale revolusjonen og den endrede balansen i den økonomiske og politiske makten i verden. Noe av det vi ser, fyller oss med sorg og engstelse – global fattigdom, krig, etnisk konflikt, sykdom, den økologisk krisen og klimaforandringen. Men én stor forandring i vår verden gir oss grunn til glede – og det er veksten i Kristi globale kirke.

Det faktum at den tredje Lausannekongressen har funnet sted i Afrika, er bevis på dette. Minst to tredeler av alle verdens kristne lever nå på kontinentene i det globale sør og øst. Sammensetningen av Cape Town-kongressen avspeilet dette enorme skiftet i den

verdensvidde kristenhet i århundret etter misjonskonferansen i Edinburgh i 1910. Vi gleder oss over den overraskende veksten innen kirken i Afrika, og vi gleder oss over at våre afrikanske søstre og brødre i Kristus har vært vertskap for denne kongressen. Samtidig har vi ikke kunnet møtes i Sør-Afrika uten å tenke på tidligere års lidelser under apartheid. Derfor takker vi for at evangeliet har hatt fremgang, og for at Guds suverene rettferdighet har vært virksom i nyere historie, mens vi fremdeles kjemper med den fortsatte arven av ondskap og urettferdighet. På ethvert sted har kirken dette dobbelte vitnesbyrdet og denne dobbelte rollen.

I kristen misjon må vi forholde oss til realitetene i vår egen generasjon. Vi må også lære av den blanding av visdom og feiltakelser, av det vi har oppnådd og der vi har tatt feil, som vi arver fra tidligere generasjoner. Vi ærer og beklager fortiden, og vi engasjerer oss i fremtiden i den Guds navn som holder all historie i sin hånd.

Uforandrede realiteter

I en verden som strever med å oppfinne seg selv på nytt i en stadig akselererende fart, er det noen ting som forblir de samme. Disse store sannhetene utgjør den bibelske begrunnelsen for vårt engasjement i misjon.

- *Mennesket er fortapt.* Den underliggende menneskelige nødssituasjon er fortsatt den samme slik Bibelen beskriver den: Vi står under Guds rettferdige dom i vår synd og vårt opprør, og uten Kristus er vi uten håp.

- *Evangeliet er godt nytt.* Evangeliet er ikke et begrep som trenger nye ideer, men en historie som trenger å fortelles på nytt. Det er den uforanderlige historien om hva Gud har gjort for å frelse verden, især gjennom de historiske begivenheter: Jesu Kristi liv, død, oppstandelse og herredømme. I Kristus er det håp.

- *Kirkens misjon går videre.* Guds misjon fortsetter til jordens ender og til verdens ende. Dagen vil komme da verdens riker vil bli Guds og hans sønns Kristi rike, og Gud vil bo hos sin forløste menneskehet i det nye skaperverk. Inntil den dagen fortsetter kirkens deltakelse i Guds misjon – i glad pågåenhet, med nye og spennende muligheter i hver generasjon, også vår egen.

Vår lidenskapelige kjærlighet

Denne erklæringen er utformet i kjærlighetens språk. Kjærlighet er paktsspråk. De bibelske paktene, både den gamle og den nye, er et uttrykk for Guds forløsende kjærlighet og nåde som strekker seg ut mot den fortapte menneskehet og det ødelagte skaperverk. De kaller på vår gjenkjærlighet. Vår kjærlighet viser seg i tillit, lydighet og lidenskapelig hengivelse til vår

paktsherre. Lausannepakten definerte evangelisering som det at “*hele kirken bringer hele evangeliet til hele verden*”. Det er fremdeles vår lidenskap. Så vi fornyer den pakten ved igjen å bekrefte:

- *Vår kjærlighet til hele evangeliet* som Guds herlige gode nyheter i Kristus, for alle dimensjoner av hans skaperverk, for alt er blitt skadet av synd og ondskap.
- *Vår kjærlighet til hele kirken* som Guds folk, forløst av Kristus fra hver nasjon på jorden og fra alle historiens tidsaldre, for å ta del i Guds misjon i denne tidsalder og herliggjøre ham for evig i den kommende tidsalder.
- *Vår kjærlighet til hele verden*, så langt borte fra Gud, men så nær ved hans hjerte; den verden, som Gud elsket så høyt at han ga sin sønn, den enbårne, til frelse for den.

Grepet av denne trefoldige kjærligheten forplikter vi oss på nytt til å være hele kirken, til å tro, adlyde og dele hele evangeliet og til å gå til hele verden for å gjøre alle folkeslag til disipler.

DEL I

FOR DEN HERRE VI ELSKER

Trosbekjennelsen fra Cape Town

1. Vi elsker fordi Gud elsket oss først

Guds misjon strømmer ut fra Guds kjærlighet. Guds folks misjon strømmer ut fra vår kjærlighet til Gud og til alt Gud elsker. Verdensevangelisering handler om at Guds kjærlighet strømmer ut til oss og gjennom oss. Vi bekrefter at Guds nåde kommer først, og at vi dernest svarer på denne nåden ved tro, en tro som viser seg i kjærlighetens lydighet. Vi elsker fordi Gud elsket oss først og sendte sin sønn som et sonoffer for våre synder.¹

A. Kjærlighet til Gud og kjærlighet til nesten er de første og største bud som hele loven og alle profetene hviler på. Kjærligheten er lovens oppfyllelse og den Åndens frukt som nevnes først. Kjærlighet er et vitnesbyrd om at vi er født på ny, forvissningen om at vi kjenner Gud, og beviset på at Gud bor i oss. Kjærlighet er Kristi nye bud; han som sa til sine disipler at bare når de adlød dette bud, ville deres sendelse være synlig og troverdig. Kristen kjærlighet for hverandre er den måten som den usynlige Gud, som ga seg til kjenne gjennom sin inkarnerte sønn, fortsatt gir seg til kjenne på for verden. Kjærlighet var blant de første ting som Paulus observerte og roste blant nye troende, sammen med tro og håp. Men størst er kjærligheten, for kjærligheten tar aldri slutt.²

B. En slik kjærlighet er verken svak eller sentimental. Guds kjærlighet er paktstro, forpliktende, selvhengivende, oppofrende, sterk og hellig. Ettersom Gud er kjærlighet, gjennomtrenger kjærligheten hele hans vesen og alle hans gjerninger, både hans rettferdighet og hans barmhjertighet. Guds kjærlighet gjelder hele hans skaperverk. Vi

¹ Gal 5,6; Joh 14,21; 1 Joh 4,9.19

² Matt 22,37-40; Rom 13,8-10; Gal 5,22; 1 Pet 1,22; 1 Joh 3,14; 4,7-21; Joh 13,34-35; Joh 1,18; 1 Joh 4,12; 1 Tess 1,3; 1 Kor 13,8-13

er påbudt å elske på måter som avspeiler Guds kjærlighet i alle de samme dimensjonene. Det er hva det vil si å gå på Herrens veier.³

C. Når vi derfor formulerer våre overbevisninger og våre forpliktelser i kjærlighetens språk, tar vi opp den mest grunnleggende og krevende bibelske utfordring av alle:

1. å elske Herren vår Gud av hele vårt hjerte, hele vår sjel, all vår forstand og all vår kraft,
2. å elske vår neste (også den fremmede og fienden) som oss selv,
3. å elske hverandre slik Gud i Kristus har elsket oss,
4. å elske verden med hans kjærlighet som ga sin eneste sønn, for at verden skulle bli frelst ved ham.⁴

D. En slik kjærlighet er Guds gave utøst i vårt hjertes, men den er også Guds befaling som krever viljens lydighet. En slik kjærlighet betyr å være som Kristus selv: Sterk i utholdenhet og likevel mild i ydmykhet; sterk i motstand mot ondskap, og likevel kjærlig i medfølelse med de lidende; modig i lidelse og tro inntil døden. En slik kjærlighet viste Kristus oss her på jorden, og den oppstandne Kristus i sin herlighet ser etter denne kjærligheten.⁵

Vi bekrefter at en slik omfattende bibelsk kjærlighet bør være det som definerer og kjennetegner disiplenes identitet. Som svar på Jesu bønn og befaling lengter vi etter at det må være slik for oss. Med sorg må vi bekjenne at det ofte ikke er slik. Derfor sier vi ja på nytt til å gjøre alt hva vi kan for å leve, tenke, tale og handle på måter som viser hva det vil si å vandre i kjærlighet – kjærlighet til Gud, kjærlighet til hverandre og kjærlighet til verden.

2. Vi elsker den levende Gud

Vår Gud som vi elsker, åpenbarer seg i Bibelen som den ene, evige, levende Gud som styrer alle ting etter sin allmektige vilje og ifølge sin frelsesplan. I Faderens, Sønnens og Den hellige ånds enhet er Gud alene verdens skaper, hersker, dommer og frelser.⁶ Derfor elsker vi

³ 5 Mos 7,7-9; Hos 2,19-20; 11,1; Sal 103; 145,9, 13 og 17; Gal 2,20; 5 Mos 10,12-19

⁴ 5 Mos 6,4-5; Matt 22,37; 3 Mos 19,18; 34; Matt 5,43-45; Joh 15,12; Ef 4,32; Joh 3,16-17

⁵ Rom 5,5; 2 Kor 5,14; Åp 2,4

⁶ 5 Mos 4,35 og 39; Sal 33,6-9; Jer 10,10-12; 5 Mos 10,14; Jes 40,22; Sal 33,10-11 og 13-15; Sal 96,10-13; Sal 36,6; Jes 45,22

Gud og takker ham for vår plass i skaperverket. Vi overgir oss til hans allmektige forsyn, har tillit til hans rettferdighet og lovpriser ham for den frelse han har fullført for oss.

A. Vi elsker Gud fremfor alle hans rivaler. Vi er befalt å elske og tilbe den levende Gud alene. Men likesom Israel i Det gamle testamente har vi vært utro når det gjelder vår kjærlighet til Gud og har gått etter denne verdens guder, de gudene som folk omkring oss tilber.⁷ Vi faller i synkretisme, lokket av mange avguder, slike som grådighet, makt og suksess, og tjener mammon i stedet for Gud. Vi aksepterer dominerende politiske og økonomiske ideologier uten bibelsk kritikk. Vi fristes til å gå på kompromiss med vår tro på Kristus som den eneste frelser under presset fra religiøs pluralisme. Som Israel trenger vi å høre kallet fra profetene og Jesus selv til å omvende oss, forsake alle slike rivaler og vende tilbake til lydige kjærlighet og tilbedelse av Gud alene.

B. Vi elsker Gud med lidenskap for hans ære. Den største motivasjon for vår misjon er den samme som den som driver Guds egen misjon – at den ene, sanne, levende Gud må bli kjent og herliggjort i hele skaperverket. Det er Guds endegyldige mål og bør være vår største glede.

“Hvis Gud ønsker at hvert kne skal bøye seg for Jesus og hver tunge bekjenne ham, må vi også gjøre det. Vi må være ”nidkjære” (som Skriften noen ganger formulerer det) for hans navns ære – anfektet når det forblir ukjent, såret når det ignoreres, forarget når det spottes, og hele tiden ivrige etter og bestemt på at det må få den ære og herlighet som tilkommer det. Det aller viktigste motiv for misjon er verken lydighet mot Misjonsbefalingen (selv så viktig det er), eller kjærlighet til syndere som er fremmedgjorte og på vei mot fortapelsen (selv så sterk en grunn det er, især når vi tenker på Guds vrede), men nidkjerhet – brennende og lidenskapelig nidkjerhet – for Jesu Kristi ære... I møtet med dette, den kristne misjons høyeste mål, må alle uverdige motiver visne og dø.”⁸

⁷ 5 Mos 4 og 6

⁸ John Stott, *The Message of Romans. The Bible Speaks Today*. Leicester and Downers Grove: Intervarsity Press 1994, s. 53

Det burde være vår største sorg at den levende Gud ikke æres i vår verden. Den levende Gud fornektet i en aggressiv ateisme. Den ene sanne Gud erstattes eller forvansktes i verdensreligionenes praksis. Vår Herre Jesus Kristus misbrukes og misrepresenteres i deler av populærkulturen. Og den bibelske åpenbaring av Guds ansikt tilsløres av kristen nominalisme, synkretisme og hykleri.

Å elske Gud midt i en verden som forkaster eller gir et forvrengt bilde av ham, kaller på et frimodig, men ydmykt vitnesbyrd om vår Gud, et fast, men vennlig forsvar for sannheten i evangeliet om Jesus Kristus Guds sønn, og en bedende tillit til Den hellige ånds dømmende og overbevisende gjerning. Vi forplikter oss til et slikt vitnesbyrd, for hvis vi hevder at vi elsker Gud, må vi også dele Guds høyeste prioritet, som er at hans navn og hans ord blir opphøyd over alle ting.⁹

3. Vi elsker Gud Faderen

Gjennom Jesus Kristus, Guds sønn – og bare gjennom ham som er veien, sannheten og livet – lærer vi å kjenne og elske Gud som Far. Likesom Den hellige ånd selv vitner sammen med vår ånd om at vi er Guds barn, slik roper vi ordene som Jesus ba, “Abba, Far”, og vi ber den bønne som Jesus lærte oss, “Fader vår”. Vår kjærlighet til Jesus, som vår lydighet mot ham beviser, blir møtt av Fars kjærlighet til oss idet Faderen og Sønnen tar bolig i oss ved gjensidig å gi og motta kjærlighet.¹⁰ Dette intime forholdet har et dypt bibelsk grunnlag.

A. Vi elsker Gud som Far for sitt folk. Det gammeltestamentlige Israel kjente Gud som Far, som den som skapte dem som folk, bar dem og oppdro dem, ba om deres lydighet, lengtet etter deres kjærlighet og utøvde barmhjertig tilgivelse og tålmodig, utholdende kjærlighet.¹¹ Alt dette forblir også sant for oss som Guds folk i Kristus i vårt forhold til Gud vår Far.

B. Vi elsker Gud som Far som elsket verden slik at han ga sin Sønn, den enbårne, til frelse for oss. Hvor stor er Fars kjærlighet til oss at vi kan kalles Guds barn. Hvor grenseløs er Fars kjærlighet at han ikke sparte sin eneste Sønn, men ga ham for oss alle. Denne Fars kjærlighet, som viste seg i at han ga sin Sønn, ble avspeilet i Sønnens

⁹ Sal 138,2

¹⁰ Joh 14,6; Rom 8,14-15; Matt 6,9; Joh 14,21-23

¹¹ 5 Mos 32,6.18; 1,31; 8,5; Jes 1,2; Mal 1,6; Jer 3,4, 19; 31,9; Hos 11,2; Sal 103;13; Jes 63,16; 64,8-9

selv-hengivende kjærlighet. Det var en fullstendig viljesenhet i det forsoningsverket som Faderen og Sønnen fullførte på korset, ved den evige Ånd. Faderen elsket verden og ga sin Sønn. ”Guds Sønn elsket meg og ga seg selv for meg.” Denne enheten av Far og Sønn, stadfestet av Jesus selv, finner gjenklang i Paulus’ hyppigst gjentatte hilsen: “Nåde være med dere og fred fra Gud, vår Far, og Herren Jesus Kristus, som ga seg selv for våre synder ... etter Guds, vår Fars, vilje! Ham være ære i evighet! Amen.”¹²

C. Vi elsker Gud som den Far hvis karakter vi avspeiler og hvis omsorg vi stoler på. I Bergprekenen peker Jesus gjentatte ganger på vår himmelske Far som forbilde eller fokus for vår handlemåte. Vi skal skape fred som Guds barn. Vi skal gjøre gode gjerninger så vår Far kan bli lovprist. Vi skal elske våre fiender og dermed avspeile Guds farskjærlighet. Vår almisse, bønn og faste skal bare skje for vår Fars øyne. Vi skal tilgi andre slik som vår Far tilgir oss. Vi skal ikke bekymre oss, men stole på at vår Far sørger for oss. Med en slik atferd som springer ut av en kristen karakter, gjør vi vår himmelske Fars vilje innen Guds rike.¹³

Vi bekjenner at vi ofte har forsømt sannheten om Gud som Far og dermed berøvet oss selv rikdommen i vårt forhold til ham. Vi forplikter oss på nytt til å komme til Far gjennom Jesus, hans Sønn, for å motta og svare på hans faderlige kjærlighet, for å leve i lydighet under hans faderlige oppdragelse, for å avspeile hans faderlige karakter i all vår oppførsel og i alle våre holdninger og for å stole på hans faderlige omsorg under alle omstendigheter han måtte lede oss inn i.

4. Vi elsker Guds Sønn

Gud befalte Israel å elske Herren Gud og være lojal bare mot ham. På samme måte betyr det å elske Herren Jesus Kristus for oss at vi urokkelig fastholder at han alene er Frelser, Herre og Gud. Bibelen lærer at Jesus gjør de samme mektige gjerninger som Gud alene gjør. Kristus er universets skaper, historiens herre, alle folkeslags dommer, og frelser for alle som vender seg til Gud.¹⁴ Han deler Guds identitet i den guddommelige likhet og enhet av Fader, Sønn og Hellig ånd. Likesom Gud kalte Israel til å elske ham med tro grunnet på pakten, i

¹² Joh 3,16; 1 Joh 3,1; Rom 8,32; Heb 9,14; Gal 2,20; 1,3-5

¹³ Matt 5,9,16,43-48; 6.4.6.14-15. 18,25-32; 7,21-23

¹⁴ Joh 1,3; 1Kor 8,4-6; Heb 1,2; Kol 1,15-17; Sal 110,1; Mark 14,61-64; Ef 1,20-23; Åp 1,5; 3,14; 5,9-10; Rom 2,16; 2 Tess 1,5-10; 2 Kor 5,10; Rom 14, 9-12; Matt 1,21; Luk 2,30; Apg 4,12; 15,11; Rom 10,9; Tit 2,13; Heb 2,10; 5,9; 7,25; Åp 7,10

lydighet og tjenende vitnesbyrd, bekrefter vi vår kjærlighet til Jesus Kristus ved å tro på ham, adlyde ham og gjøre ham kjent.

A. Vi setter vår lit til Kristus. Vi tror evangelienes vitnesbyrd om at Jesus fra Nasaret er Messias, han som ble utpekt og sendt av Gud for å oppfylle det gammeltestamentlige Israels enestående misjon: Å bringe velsignelsen i Guds frelse til alle folkeslag slik Gud lofte Abraham.

1. I Jesus, unnfanget ved Den hellige ånd og født av Jomfru Maria, tok Gud vårt menneskelige kjøtt på seg og levde blant oss, helt og fullt Gud og helt og fullt menneske.
2. I sitt liv vandret Jesus i fullkommen troskap og lydighet mot Gud. Han forkynte og lærte om Guds rike og viste hvordan hans disipler må leve under Guds herredømme.
3. I sin tjeneste og gjennom sine under forkynnte og demonstrerte Jesus Guds rikets seier over ondskap og onde makter.
4. Ved sin død på korset tok Jesus vår synd på seg i vårt sted og bar dens fulle pris, straff og skam; han beseiret døden og ondskapens makter og brakte i stand forsoning og gjenløsning for hele skaperverket.
5. I sin legemlige oppstandelse ble Jesus rettfærdiggjort og opphøyd av Gud og fullførte og demonstrerte med dette den fulle seier på korset. Slik ble han forløperen for den forløste menneskehet og det gjenopprettede skaperverk.
6. Siden sin himmelfart har Jesus hersket som Herre over hele historien og skaperverket.
7. Ved sin gjenkomst vil Jesus gjennomføre Guds dom, tilintetgjøre Satan, ondskaperen og døden og opprette Guds universelle herredømme.

B. Vi adlyder Kristus. Jesus kaller oss til å være disipler, til å ta opp vårt kors og følge ham på selvfornektelsens, tjenestens og lydighetens vei. "Hvis dere elsker meg, så hold mine bud," sa han. "Hvorfor kaller dere meg Herre, Herre, når dere ikke gjør, hva jeg sier?" Vi er kalt til å leve som Kristus levde, og til å elske som Kristus elsket. Å bekjenne Kristus samtidig med at vi overser hans bud, er en farlig dårskap. Jesus advarer oss om at mange som påberoper seg hans navn og viser til spektakulære og mirakuløse gjerninger, vil erfare at han nekter å vedkjenne seg dem fordi de gjorde

urett.¹⁵ Vi legger oss Kristi advarsel på sinne, for ingen av oss er immune mot en slik fryktelig fare.

C. Vi forkynner Kristus. I Kristus alene har Gud fullt og endegyldig åpenbart seg, og gjennom Kristus alene har Gud tilveiebrakt frelse for verden. Vi kneler derfor som disipler for føttene til Jesus fra Nasaret og sier til ham, med Peter: “Du er Messias, den levende Guds sønn”, og med Tomas: “Min Herre og min Gud!” Selv om vi ikke har sett ham, elsker vi ham. Og vi gleder oss med håp når vi lengter etter dagen for hans gjenkomst, da vi skal se ham som han er. Inntil den dagen proklamerer vi sammen med Peter og Johannes at “det er ikke frelse i noen annen, ja, det er ikke gitt mennesker noe annet navn under himmelen, som vi kan bli frelst ved.”¹⁶

Vi forplikter oss på nytt til å vitne om Jesus Kristus og alt som han har lært, i hele verden, og vi vet at vi kan bringe et slikt vitnesbyrd bare om vi selv lever i lydighet mot hans lære.

5. Vi elsker Gud Den hellige ånd

Vi elsker Den hellige ånd i Treenighetens enhet, sammen med Gud Fader og Gud Sønn. Han er den misjonerende Ånd sendt av den misjonerende Far og den misjonerende Sønn, og ånder liv og kraft inn i Guds misjonerende kirke. Vi elsker og ber om Den hellige ånds nærvær, for uten Åndens vitnesbyrd om Kristus er vårt eget vitnesbyrd nytteløst. Uten Åndens overbevisende gjerning er vår forkynnelse forgjeves. Uten Åndens gaver, ledelse og kraft er vår misjon bare menneskelig strev. Og uten Åndens frukt kan vårt lite tiltrekkende liv ikke gjenspeile evangeliets skjønnhet.

A. I Det gamle testamente ser vi Guds Ånd virksom ved skapelsen, ved frigjørings- og rettferdighetshandlinger, og når han fyller og utrunder mennesker til all slags tjeneste. Åndsfulle profeter så fram til den kommende konge og tjener som ville være utrustet med Guds Ånd. Profetene så også fram mot den kommende tid som ville kjennetegnes av at Guds Ånd skulle utøses og slik bringe nytt liv, ny lydighet og profetiske gaver til alt Guds folk, unge og gamle, menn og kvinner.¹⁷

¹⁵ Luk 6,46; 1 Joh 2,3–6; Matt 7,21–23

¹⁶ Matt 16,16; Joh 20,28; 1 Pet 1,8; 1 Joh 3,1–3; Apg 4,12

¹⁷ 1 Mos 1,1–2; Sal 104,27–30; Job 33,4; 2 Mos 35,30–36,1; Dom 3,10; 6,34; 13,25; 4 Mos 11,16–17.29; Jes 63,11–14; 2 Pet 1,20–21; Mi 3,8; Neh 9,20.30; Sak 7,7–12; Jes 11,1–5; 42,1–7; 61,1–3; 32,15–18; Esek 36,25–27; 37,1–14; Joel 2,28–32

B. På pinsedag utøste Gud sin hellige Ånd slik han hadde lovet ved profetene og ved Jesus. Den helliggjørende Ånd bærer frukt i de troendes liv, og den første frukten er alltid kjærlighet. Ånden fyller kirken med sine gaver, som vi "streber etter", som en uunnværlig utrustning til kristen tjeneste. Ånden gir oss kraft til misjon og til det store mangfoldet av tjenester. Ånden setter oss i stand til å forkynne og leve ut evangeliet, til å kjenne sannheten, til å be effektivt og til å seire over mørkets krefter. Ånden inspirerer til og er med i vår tilbedelse. Ånden styrker og trøster disipler som blir forfulgt eller stilt for retten på grunn av sitt vitnesbyrd om Kristus.¹⁸

C. Vårt engasjement i misjon er altså meningsløst og nytteløst uten Den hellige ånds nærvær, ledelse og kraft. Dette gjelder all form for misjon: evangelisering, vitnesbyrd om sannheten, disippelgjøring, fredsarbeid, sosialt engasjement, etisk forvandling, omsorg for skaperverket, seier over onde makter, utdrivelse av onde ånder, helbredelse av syke, lidelse og utholdenhet under forfølgelse. Alt vi gjør i Kristi navn, må skje under Den hellige ånds ledelse og i hans kraft. Det nye testamente viser dette klart i den første menighetens liv og i apostlenes undervisning. Det demonstreres også i dag ved frukten og veksten i de kirkene hvor Jesu etterfølgere handler frimodig i Åndens kraft, med avhengighet og forventning.

Det er ikke noe sant eller helt evangelium og ingen ekte bibelsk misjon uten Den hellige ånds person, gjerning og kraft. Vi ber om en større våkenhet for denne bibelske sannheten og om at erfaringen av den blir en realitet i alle deler av Kristi verdensvide kropp. Vi er imidlertid oppmerksomme på alt det misbruk som gir seg ut for å være av Den hellige ånd, de mange måter som alle slags fenomener blir praktisert og lovprist på, men som ikke er Åndens gaver, slik det klart læres i Det nye testamente. Det er stort behov for dypere dømmekraft, for klare advarsler mot bedrag, for avsløring av falske og egoistiske manipulatorer som misbruker åndelig makt til egen ugudelig vinning. Fremfor alt er det stort behov for vedvarende bibelsk undervisning og forkynnelse, gjennomtrengt av ydmyk bønn, som vil sette vanlige troende i stand til å forstå og glede seg over det sanne evangeliet og gjenkjenne og avvise falske evangelier.

¹⁸ Apg 2; Gal 5,22–23; 1 Pet 1,2; Ef 4,3–6.11–12; Rom 12,3–8; 1 Kor 12,4–11; 1 Kor 14,1; Joh 20,21–22; 14,16–17.25–26; Rom 8,26–27; Ef 6,10–18; Joh 4,23–24; 1 Kor 12,3; 14,13–17; Matt 10,17–20; Luk 21,15

6. Vi elsker Guds ord

Vi elsker Guds ord i Det gamle og Det nye testaments skrifter og gjentar salmistens glade jubel over Toraen: "Jeg elsker dine budord mer enn gull ... Å, som jeg elsker din lov." Vi mottar hele Bibelen som Guds ord, inspirert av Guds Ånd, talt og skrevet ned av menneskelige forfattere. Vi bøyer oss for den som høyeste og eneste autoritet, som styrer vår tro og vår handling. Vi vitner om Guds ords kraft til å fullføre hans frelsesplan. Vi slår fast at Bibelen er Guds endegyldige skrevne ord, som ikke blir overgått av noen annen senere åpenbaring, men vi gleder oss også over at Den hellige ånd opplyser Guds folks tanker slik at Bibelen fortsetter å tale Guds sannhet på nye måter til mennesker i alle kulturer.¹⁹

A. *Den personen Bibelen åpenbarer.* Vi elsker Bibelen som en brud elsker brevene fra sin ektemann, ikke for papiret de er skrevet på, men for personen som taler gjennom dem. Bibelen gir oss Guds egen åpenbaring av hans identitet, karakter, hensikter og handlinger. Den er det primære vitnesbyrdet om Herren Jesus Kristus. Når vi leser den, møter vi ham med stor glede ved hans Ånd. Vår kjærlighet til Bibelen er et uttrykk for vår kjærlighet til Gud.

B. *Den historien Bibelen forteller.* Bibelen forteller den universelle beretning om skapelse, fall, forløsning i historien og nyskapelse. Denne overordnede fortellingen gir oss vår helhetlige og sammenhengende bibelske virkelighetsforståelse og former vår teologi. I sentrum av denne fortellingen står frelsesbegivenhetene i Kristi død og oppstandelse som et klimaks og utgjør kjernen i evangeliet. Det er denne fortellingen (i Det gamle og Det nye testamente) som forteller oss hvem vi er, hvorfor vi er her, og hvor vi skal. Denne fortellingen om Guds misjon definerer vår identitet, driver vår misjon, og forsikrer oss om at avslutningen er i Guds hender. Denne fortellingen må forme Guds folks hukommelse og håp og styre innholdet i deres evangeliserende vitnesbyrd slik det gis videre fra generasjon til generasjon. Vi må gjøre Bibelen kjent med alle mulige midler, for dens budskap er for alle mennesker på jorden. Vi forplikter oss derfor på ny til å fortsette arbeidet med å oversette, utbre og undervise i Skriften i alle kulturer og på alle språk, også dem som i hovedsak er muntlige eller ikke har noe skriftspråk.

¹⁹ Sal 119,47.97; 2 Tim 3,16–17; 2 Pet 1,21

C. Den sannheten Bibelen lærer. Hele Bibelen lærer oss hele Guds råd, den sannhet Gud vil vi skal kjenne. Vi bøyer oss for den som sann og pålitelig i alt den slår fast, for den er ordet fra den Gud som ikke kan lyve og ikke svikter. Den er klar og tilstrekkelig til å åpenbare veien til frelse. Den er grunnlaget for å utforske og forstå alle dimensjonene av Guds sannhet.

Vi lever imidlertid i en verden full av løgn og avvísning av sannheten. Mange kulturer viser en dominerende relativisme som forneker at det finnes noen absolutt sannhet, eller at det er mulig å kjenne sannheten. Dersom vi elsker Bibelen, må vi reise oss til forsvar for dens krav på sannhet. Vi må finne nye måter å uttrykke Bibelens autoritet på i alle kulturer. Vi forplikter oss igjen til å kjempe for å forsvare Guds åpenbarings sannhet som en del av det kjærlighetsarbeidet vi gjør for Guds ord.

D. Det liv som Bibelen krever. "Ordet er deg ganske nær, i din munn og i ditt hjerte, så du kan leve etter det." Jesus og Jakob kaller oss til å gjøre det ordet sier, ikke bare høre det.²⁰ Bibelen beskriver en livskvalitet som skulle kjennetegne den troende og samfunnet av troende. Fra Abraham via Moses, salmistene, profetene og Israels visdom, og fra Jesus og apostlene lærer vi at en slik bibelsk livsstil omfatter rettferdighet, barmhjertighet, ydmykhet, integritet, sannferdighet, seksuell renhet, gavmildhet, vennlighet, selvfornektelse, gjestfrihet, tilgivelse, glede, tilfredshet og kjærlighet, at man skaper fred, at man ikke gjengjelder eller hevner seg, at man gjør godt – alt dette forent i et liv med tilbedelse, lovprisning og trofasthet mot Gud.

Vi bekjenner at vi lett vint sier at vi elsker Bibelen uten å elske det livet den lærer oss – et liv som koster noe i praktisk lydighet mot Gud gjennom Kristus. Men "ingenting er en bedre anbefaling av evangeliet enn et forvandlet liv, og ingenting bringer det mer i vanry enn manglende sammenheng mellom liv og lære. Vi er pålagt å leve på en måte som er verdig Kristi evangelium, ja, til og med å være en pryd for det og øke dets skjønnhet ved hellige liv."²¹ For Kristi evangeliums skyld forplikter vi oss derfor på ny til å bevise vår kjærlighet til Guds ord ved å tro og adlyde det. Det er ingen bibelsk misjon uten en bibelsk livsførsel.

²⁰ 5 Mos 30,14; Matt 7,21–27; Luk 6,46; Jak 1,22–24

²¹ Manila-manifestet, avsnitt 7; Tit 2,9–10

7. Vi elsker Guds verden

Vi deler Guds store lidenskap for sin verden; vi elsker alt Gud har gjort, vi fryder oss over Guds forsyn og rettferdighet i hele skaperverket, vi forkynner de gode nyhetene for alt det skapte og alle folk, og vi lengter etter dagen da jorden skal fylles med kunnskap om Herrens herlighet, likesom vannet dekker havbunnen.²²

A. Vi elsker den verden Gud har skapt. Denne kjærligheten er ikke bare en sentimental kjærlighet til naturen (noe Bibelen ikke befaler noe sted), og enda mindre er den en panteistisk tilbedelse av naturen (noe Bibelen uttrykkelig forbyr). Den er derimot et logisk uttrykk for vår kjærlighet til Gud ved at vi har omsorg for det som tilhører ham. "Jorden hører Herren til, og alt det som fyller den." Jorden tilhører den Gud som vi sier at vi elsker og adlyder. Vi har omsorg for jorden ganske enkelt fordi den tilhører ham som vi kaller Herre.²³

Jorden er skapt, oppholdt og forløst ved Kristus.²⁴ Vi kan ikke påberope oss å elske Gud og samtidig misbruke det som hører Kristus til i kraft av skapelse, forløsning og arv. Vi har omsorg for jorden og bruker dens rike ressurser på en ansvarlig måte, ikke ifølge den sekulære verdens fornuft, men for Herrens skyld. Dersom Jesus er Herre over hele jorden, kan vi ikke skille vårt forhold til Kristus fra hvordan vi handler overfor jorden. For å forkynne det evangelium som sier "Jesus er Herre", er å forkynne det evangelium som inkluderer jorden, siden Kristi herredømme er over alt det skapte. Omsorg for skaperverket er dermed et anliggende i evangeliet ut fra Kristi herredømme.

En slik kjærlighet til Guds skaperverk krever at vi bekjenner og omvender oss fra vår del i ødeleggelsen, sløsing med og forurensingen av jordens ressurser og vår skjulte medvirkning i forbrukersamfunnets giftige avgudsdyrkelse. I stedet forplikter vi oss til snarlig og profetisk økologisk ansvarlighet. Vi støtter kristne som har et spesielt misjonskall til å tale og arbeide for miljøet, og vi støtter dem som engasjerer seg i å oppfylle det guddommelige mandat å sørge for menneskers behov og velferd ved å utøve ansvarlig makt og forvalterskap. Bibelen forkynner Guds mål for forløsning av

²² Sal 145,9.13.17; Sal 104,27–30; Sal 50,6; Mark 16,15; Kol 1,23; Matt 28,17–20; Hab 2,14

²³ Sal 24,1; 5 Mos 10,14

²⁴ Kol 1,15–20; Hebr 1,2–3

selve skaperverket. Integrert misjon betyr å kjenne, forkynne og leve ut den bibelske sannhet at evangeliet er Guds gode nyheter, ved Jesu Kristi død og oppstandelse, for enkeltmennesket, for samfunnet og for skaperverket. Alle tre er skadet og lider på grunn av synd; alle tre er innbefattet i Guds forløsende kjærlighet og misjon; alle tre må være en del av Guds folks altomfattende misjon.

B. Vi elsker folkeslagene og kulturenes verden. "Han lot alle folkeslag, som stammer fra ett menneske, bo over hele jorden." Etnisk mangfold er Guds gave i skapelsen og vil bli bevart i det nye skaperverket, når den blir fridd fra vår falne splittelse og rivalisering. Vår kjærlighet til alle folk gjenspeiler Guds løfte om å velsigne alle folkeslag på jorden, og Guds misjon som handler om på å skape for seg selv et folk hentet fra alle stammer, språk, nasjoner og folk. Vi må elske alt Gud har valgt å velsigne, noe som også inkluderer alle kulturer. Tross ødeleggende feil som er blitt gjort, har kristen misjon historisk sett vært et redskap til å beskytte og bevare stedege kulturer og deres språk. Guddommelig kjærlighet innebærer imidlertid også kritisk vurdering, for alle kulturer viser ikke bare positive vitnesbyrd om Guds bilde i menneskers liv, men også Satans og syndens negative fingeravtrykk. Vi lengter etter å se evangeliet legemliggjort og plantet i alle kulturer, så de blir forløst innenfra og kan vise Guds herlighet og Kristi strålende fylde. Vi ser fram til at rikdommen, herligheten og glansen av alle kulturer skal føres inn i Guds by – frikjøpt og rensset fra all synd, for å gjøre det nye skaperverket rikere.²⁵

En slik kjærlighet til alle folk krever at vi avviser rasismens og etnosentrismens onder og behandler alle etniske og kulturelle grupper med verdighet og respekt på grunn av deres verdi for Gud i skapelse og forløsning.²⁶

Slik kjærlighet krever også at vi søker å gjøre evangeliet kjent blant alle folk og kulturer overalt. Ingen nasjon, jøde eller hedning, er unntatt fra Misjonsbefalingens rekkevidde. Evangelisering er det som strømmer fra hjerter som er fylt med Guds kjærlighet til dem som ennå ikke kjenner ham. Vi bekjenner med skam at det fortsatt er svært mange folkeslag i verden som ennå aldri har hørt budskapet om Guds kjærlighet i Jesus Kristus. Vi fornyer den forpliktelsen som har inspirert

²⁵ Apg 17,26; 5 Mos 32,8; 1 Mos 10,31–32; 12,3; Åp 7,9–10; Åp 21,24–27

²⁶ Apg 10,35; 14,17; 17,27

Lausannebevegelsen fra starten, om å bruke alle mulige midler for å nå alle folkeslag med evangeliet.

C. Vi elsker verdens fattige og lidende. Bibelen forteller oss at Herren elsker alt han har skapt, fremmer den undertryktes sak, elsker den fremmede, gir mat til den sultne, hjelper den farløse og enken til deres rett.²⁷ Bibelen viser også at Gud vil gjøre dette gjennom mennesker som er engasjert i slikt arbeid. Gud holder særlig dem ansvarlige som er utnevnt til politisk eller juridisk lederskap i samfunnet,²⁸ men alt Guds folk er pålagt – av loven og profetene, Salmene og visdomslitteraturen, Jesus og Paulus, Jakob og Johannes – å gjenspeile Guds kjærlighet og rettferdighet i praktisk kjærlighet og rettferdighet overfor dem som trenger det.²⁹

En slik kjærlighet til de fattige krever at vi ikke bare elsker barmhjertighet og barmhjertighetsgjerninger, men at vi også utviser rettferdighet gjennom å avsløre og stå imot alt som undertrykker og utbytter de fattige. "Vi må ikke være redde for å fordømme ondskap og urettferdighet hvor den enn måtte forekomme."³⁰ Vi bekjenner med skam at vi på dette området svikter når det gjelder å dele Guds lidenskap, forsømmer å leve ut Guds kjærlighet, ikke avspeiler Guds karakter og ikke gjør Guds vilje. Vi gir oss selv på ny til innsats for rettferdighet, inkludert solidaritet med og kamp på de marginalisertes og undertryktes vegne. Vi ser på slik kamp mot det onde som en side ved åndelig krigføring som bare kan utkjempes gjennom seieren på korset og i oppstandelsen, i Den hellige ånds kraft og i stadig bønn.

D. Vi elsker vår neste som oss selv. Jesus kalte sine disipler til å lyde dette budet som det nest største i loven, men så skjerpet han kravet radikalt (i det samme kapitlet) fra "du skal elske ham [innflytteren] som deg selv" til "elsk deres fiender".³¹

²⁷ Sal 145,9.13.17; 147,7–9; 5 Mos 10,17–18

²⁸ 1 Mos 18,19; 2 Mos 23,6–9; 5 Mos 16,18–20; Job 29,7–17; Sal 72,4.12–14; Sal 82; Ordsp 31,4–9; Jer 22,1–3; Dan 4,27

²⁹ 2 Mos 22,21–27; 3 Mos 19,33–34; 5 Mos 10,18–19; 15,7–11; Jes 1,16–17; 58,6–9; Am 5,11–15.21–24; Sal 112; Job 31,13–23; Ordsp 14,31; 19,17; 29,7; Matt 25,31–46; Luk 14,12–14; Gal 2,10; 2 Kor 8–9; Rom 15,25–27; 1 Tim 6,17–19; Jak 1,27; 2,14–17; 1 Joh 3,16–18

³⁰ Lausannepakten, art. 5

³¹ 3 Mos 19,34; Matt 5,43–44

En slik kjærlighet til nesten krever at vi forholder oss til alle mennesker ut fra evangeliets kjerne, i lydighet mot Kristi bud og ved å følge hans eksempel. Denne nestekjærligheten omfatter mennesker med annen tro og når ut til dem som hater, baktaler og forfølger oss og til og med tar vårt liv. Jesus lærte oss å svare med sannhet på løgn, med kjærlighetsgjerninger, barmhjertighet og tilgivelse mot dem som gjør ondt, med selvoppofrelse mot vold og drap på hans disipler, for å dra mennesker til ham og bryte ondskapens sirkel. Vi avviser fullstendig å bruke vold i utbredelsen av evangeliet og forsaker fristelsen til å ta igjen og hevne oss på dem som gjør urett mot oss. Slik ulydighet er uforenlig med Kristi eksempel og Det nye testaments lære.³² Samtidig er det vår plikt i kjærlighet til vår lidende neste å søke rettferdighet på deres vegne ved å appellere på rett måte til juridiske og politiske myndigheter som fungerer som Guds tjenere ved å straffe dem som gjør rett.³³

E. Den verden vi ikke elsker. Den gode verden Gud skapte, er blitt en verden med menneskelig og satanisk opprør mot Gud. Vi er pålagt å *ikke* elske den verden som er full av syndig begjær, grådighet og menneskelig hovmod. Vi bekjenner med sorg at nettopp disse tegn på verdslighet ofte skjemma vårt kristne nærvær og forneker vårt kristne vitnesbyrd om evangeliet.³⁴

Vi forplikter oss igjen til ikke å flørte med den falne verden og dens forgjengelige lidenskaper, men til å elske hele verden som Gud elsker den. Derfor elsker vi verden i hellig lengsel etter forløsningen og fornyelsen av hele skaperverket og alle kulturer i Kristus, innhøstingen av Guds folk fra alle nasjoner til jordens ender, og slutten på all ødeleggelse, fattigdom og fiendskap.

8. Vi elsker Guds evangelium

Som Jesu disipler er vi evangelie-mennesker. Kjernen i vår identitet er vår dype kjærlighet til Bibelens gode nyheter om Guds frelsesverk i Jesus Kristus. Vi er forent av vår erfaring av Guds nåde i evangeliet og av vår motivasjon om å gjøre nådens evangelium kjent til jordens ender med alle mulige midler.

³² Matt 5,38–39; Luk 6,27–29; 23,34; Rom 12,17–21; 1 Pet 3,18–23; 4,12–16

³³ Rom 13,4

³⁴ 1 Joh 2,15–17

A. Vi elsker de gode nyhetene i en verden av dårlige nyheter. Evangeliet gjelder de fryktelige følgene av menneskets synd, svikt og nød. Mennesket gjorde opprør mot Gud, forkastet Guds autoritet og var ulydig mot Guds ord. I denne syndige tilstand er vi fremmedgjort for Gud, for hverandre og for skaperordenen. Synd fortjener Guds dom. De som nekter å vende om og "som ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium, deres straff blir en evig fortapelse borte fra Herrens ansikt".³⁵ Syndens følger og ondskapens makt har fordervet alle sider ved mennesket som person (åndelig, fysisk, intellektuelt og relasjonsmessig). De har gjennomtrenget det kulturelle, økonomiske, sosiale, politiske og religiøse liv i alle kulturer og alle generasjoner i historien. De har forårsaket ufattelig elendighet for menneskeheten og skade på Guds skaperverk. Mot denne dystre bakgrunn er det bibelske evangeliet i sannhet svært gode nyheter.

B. Vi elsker den historien evangeliet forteller. Evangeliet forkynner som gode nyheter de historiske begivenhetene i Jesus fra Nasarets liv, død og oppstandelse. Jesus er Davids sønn og den lovede Messiaskongen; ved ham alene opprettet Gud sitt rike og handlet til frelse for verden, slik at alle folkeslag på jorden kan bli velsignet, som han lovet Abraham. Paulus definerer evangeliet ved å si at "Kristus døde for våre synder etter skriftene, at han ble begravet, at han stod opp den tredje dag etter skriftene, og at han viste seg for Kefas og deretter for de tolv." Evangeliet erklærer at på Kristi kors tok Gud på seg dommen som vår synd fortjener, i sin sønns person og i vårt sted. I den samme store frelseshandlingen, fullført, godtgjort og stadfestet gjennom oppstandelsen, vant Gud den avgjørende seieren over Satan, døden og alle onde makter, fridde oss fra deres makt og frykt og sikret deres endelige tilintetgjørelse. Han forsonet de troende med seg selv og med hverandre på tvers av alle grenser og motsetninger. Gud gjennomførte også sin plan om den endelige forsoning av alt det skapte, og i Jesu legemlige oppstandelse har han gitt oss de første frukter av den nye skapelsen. "Gud forsonet verden med seg selv i Jesus Kristus."³⁶ Som vi elsker evangeliefortellingen!

³⁵ 1 Mos 3,2; 2 Tess 1,9

³⁶ Mark 1,1.14–15; Rom 1,1–4; Rom 4; 1 Kor 15,3–5; 1 Pet 2,24; Kol 2,15; Hebr 2,14–15; Ef 2,14–18; Kol 1,20; 2 Kor 5,19

C. Vi elsker den vissheten evangeliet gir. Bare ved å tro på Kristus alene forenes vi med Kristus ved Den hellige ånd og blir regnet som rettferdige i Kristus for Gud. Rettferdiggjort ved tro har vi fred med Gud og skal ikke lenger fordømmes. Vi tar imot tilgivelse for syndene. Vi blir født på ny til et levende håp ved å få del i Kristi oppstandelsesliv. Vi blir adoptert som arvinger sammen med Kristus. Vi blir medborgere i Guds paktsfolk, medlemmer av Guds familie og Guds bolig. Så ved å tro på Kristus har vi full visshet om frelse og evig liv, for vår frelse avhenger til sist ikke av oss selv, men av Kristi verk og Guds løfte. "Ingen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre."³⁷ Som vi elsker evangeliets løfte!

D. Vi elsker forvandlingen som evangeliet skaper. Evangeliet er Guds livsforvandlende kraft som er virksom i verden. "Det er en Guds kraft til frelse for alle som tror."³⁸ Ved tro alene får vi velsignelsene og vissheten som evangeliet gir. En frelsende tro forblir imidlertid aldri alene, men viser seg med nødvendighet i lydighet. Kristen lydighet er "tro, virksom i kjærlighet".³⁹ Vi blir ikke frelst av gode gjerninger, men når vi er frelst av nåde alene, er vi "skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger".⁴⁰ "Slik er det også med troen: Har den ikke gjerninger, er den rett og slett død."⁴¹ Paulus så den etiske forvandlingen som evangeliet skaper, som et verk av Guds nåde – den nåde som vant oss frelse ved Kristi første komme, og den nåde som lærer oss å leve etisk i lys av hans andre komme.⁴² For Paulus betød å "være lydige mot evangeliet" både å tro på nåden og så å bli rettleidet av nåden.⁴³ Paulus' misjonsmål var å føre alle folkeslag "til lydighet og tro".⁴⁴ Dette sterke paktspråket minner om Abraham. Abraham trodde Guds løfte, derfor ble han regnet som rettferdig, og han viste sin tro ved å lyde Guds befaling. "I tro var Abraham lydige ..." ⁴⁵ Omvendelse og tro på Jesus Kristus er de første lydighetsgjerningene evangeliet kaller oss til; troen på evangeliet setter oss i stand til å leve i fortsatt lydighet mot Guds bud, ved den helliggjørende

³⁷ Rom 4; Fil 3,1–11; Rom 5,1–2; 8,1–4; Ef 1,7; Kol 1,13–14; 1 Pet 1,3; Gal 3,26–4,7; Ef 2,19–22; Joh 20,30–31; 1 Joh 5,12–13; Rom 8,31–39

³⁸ Rom 1,16

³⁹ Gal 5,6

⁴⁰ Ef 2,10

⁴¹ Jak 2,17

⁴² Tit 2,11–14

⁴³ Rom 15,18–19; 16,19; 2 Kor 9,13

⁴⁴ Rom 1,5; 16,26

⁴⁵ 1 Mos 15,6; Gal 6,6–9; Hebr 11,8; 1 Mos 22,15–18; Jak 2,20–24

Guds Ånd.⁴⁶ Lydighet er altså det levende beviset på en frelsende tro og den levende frukten av den. Lydighet er også testen på vår kjærlighet til Jesus. "Den som har mine bud og holder dem, han er det som elsker meg."⁴⁷ "Det som viser oss om vi har lært Gud å kjenne, er om vi holder hans bud."⁴⁸ Som vi elsker evangeliets kraft!

9. Vi elsker Guds folk

Guds folk er de mennesker fra alle tider og alle folkeslag som Gud i Kristus har elsket, utvalgt, kalt, frelst og helliget som sitt eiendomsfolk, for at de skal få del i Kristi herlighet som borgere i det nye skaperverket. Som mennesker som Gud har elsket fra evighet til evighet og gjennom hele vår urolige og opprørske historie, har vi da fått budet om å elske hverandre. For "har Gud elsket oss slik, da skylder også vi å elske hverandre" og "ha Gud som forbilde ... lev i kjærlighet, slik Kristus elsket oss og ga seg selv for oss". Å elske hverandre i Guds familie er ikke bare en ønskelig mulighet, men et ufravikelig bud. En slik kjærlighet er det første beviset på lydighet mot evangeliet, det nødvendige uttrykk for at vi bøyer oss for Kristus som Herre, og en sterk drivkraft i verdensmisjonen.⁴⁹

A. Kjærlighet inviterer til enhet. Jesu bud om at hans disipler skal elske hverandre, er knyttet til hans bønn om at de skal være ett. Både budet og bønningen er misjonale – "ved dette skal alle forstå at dere er mine disipler", og "verden skal tro at du (Far) har sendt meg".⁵⁰ Et svært kraftig og overbevisende tegn på evangeliets sannhet er det når kristne forenes i kjærlighet på tvers av verdens inngrodde skillelinjer – rase, farge, kjønn, sosial klasse, økonomisk evne eller politisk tilhørighet. Men få ting er så ødeleggende for vårt vitnesbyrd som når kristne reflekterer og forsterker de samme skiller seg imellom. Vi søker intenst etter et nytt globalt partnerskap i Kristi kropp på alle kontinenter, rotfestet i dyp gjensidig kjærlighet, gjensidig underordning og dramatisk økonomisk deling uten paternalisme eller usunn avhengighet. Og vi søker ikke dette bare som en demonstrasjon av vår enhet i evangeliet, men også for Kristi navns skyld og for Guds misjon i hele verden.

⁴⁶ Rom 8,4

⁴⁷ Joh 14,21

⁴⁸ 1 Joh 2,3

⁴⁹ 2 Tess 2,13–14; 1 Joh 4,11; Ef 5,2; 1Tess 1,3; 4,9–10; Joh 13,35

⁵⁰ Joh 13,34–35; 17,21

B. Kjærlighet inviterer til ærlighet. Kjærlighet taler sannhet med vennlighet. Ingen elsket Guds folk mer enn Israels profeter og Jesus selv. Likevel var det ingen som konfronterte dem mer ærlig med sannheten om deres svik, avgudsdyrkelse og opprør mot paktens Herre. Og ved å gjøre dette kalte de Guds folk til omvendelse, slik at de kunne få tilgivelse og bli gjeninnsatt i tjenesten for Guds misjon. Den samme profetiske kjærlighetsstemmen må kunne høres i dag, av samme grunn. Vår kjærlighet til Guds kirke verker av sorg over det heslige blant oss som vansirer vår kjære Herre Jesu Kristi ansikt og skjuler hans skjønnhet for verden, den verden som så desperat trenger å dras til ham.

C. Kjærlighet inviterer til solidaritet. Å elske hverandre innebærer spesielt å ha omsorg for dem som blir forfulgt og er i fengsel for sin tro og sitt vitnesbyrd. Hvis ett lem på kroppen lider, lider de andre med. Vi har alle, som Johannes, "del i trengslene og riket og utholdenheten i Jesus".⁵¹ Vi forplikter oss til å ta del i lidelsen til lemmer på Kristi kropp over hele verden, ved å informere om deres situasjon, be for dem, tale deres sak og støtte dem på andre måter. Vi ser imidlertid ikke på slik deltakelse bare som et uttrykk for medlidenhet, men vi lengter også etter å finne ut hva den lidende kirke kan lære og gi til de delene av Kristi kropp som ikke lider på samme måte. Vi blir advart om at den kirken som føler at den har det godt i sin rikdom og selvtilfredshet, kan – som menigheten i Laodikea – være den kirken Jesus ser på som mest blind for egen fattigdom, og der han føler seg som en fremmed som står utenfor døren.⁵²

Jesus kaller alle sine disipler sammen til å være én familie blant folkeslagene, et forsonet fellesskap hvor alle syndige skiller er brutt ned ved hans forsonende nåde. Denne kirken er et nådens, lydighetens og kjærlighetens fellesskap i Den hellige ånds samfunn, der Guds herlige egenskaper og Kristi nådefulle kjennetegn avspeiles, og Guds mangefargede visdom kommer til syne. Som det mest levende nåværende uttrykk for Guds rike, er kirken fellesskapet av forsonte mennesker som ikke lenger lever for seg selv, men for Frelseren som elsket dem og ga seg selv for dem.

⁵¹ Hebr 13,1–3; 1 Kor 12,26; Åp 1,9

⁵² Åp 3,17–20

10. Vi elsker Guds misjon

Vi er forpliktet på verdensmisjon, fordi den er sentral for vår forståelse av Gud, Bibelen, kirken, menneskehetens historie og den endelige fremtid. Hele Bibelen åpenbarer Guds misjon: å sammenfatte alt i Kristus, alt i himmel og på jord, og forsone dem ved hans blod på korset. Når han fullfører sin misjon, vil Gud forvandle alt det skapte som er ødelagt av synd og ondskap, til et nytt skaperverk hvor det ikke lenger er synd eller forbannelse. Gud vil oppfylle sitt løfte til Abraham om å velsigne alle jordens slekter – ved evangeliet om Jesus, Messias, Abrahams ætt. Gud vil forvandle den splittede verden av folkeslag som er spredd under Guds dom, til den nye menneskehet som skal forløses ved Kristi blod – av alle stammer, nasjoner, folk og tungemål, og de skal samles for å tilbe vår Gud og Frelser. Gud vil ødelegge dødens, urettens og voldens herredømme når Kristus kommer igjen for å opprette sitt evige rike med liv, rettferdighet og fred. Da skal Gud, Immanuel, bo hos oss, og verdens rike skal tilhøre vår Herre og hans Salvete, og han skal være konge i all evighet.⁵³

A. Vår deltakelse i Guds misjon. Gud kaller sitt folk til å ta del i hans misjon. Kirken av alle folkeslag står gjennom Jesus Messias i kontinuitet med Guds folk i Det gamle testamente. Sammen med dem er vi kalt gjennom Abraham og har fått i oppdrag å være en velsignelse og et lys for folkeslagene. Sammen med dem skal vi formes og opplæres ved loven og profetene til å være et fellesskap av hellighet, barmhjertighet og rettferdighet i en verden av synd og lidelse. Vi er forløst ved Jesu Kristi død og oppstandelse og utrustet av Den hellige ånd til å vitne om hva Gud har gjort i Kristus. Kirken eksisterer for å tilbe og ære Gud i all evighet og for å ta del i Guds forvandlerende misjon i historien. Vår misjon er helt og fullt avledet av Guds misjon, den retter seg mot hele Guds skaperverk, og er sentralt forankret i korsets forløsende seier. Det er dette folk vi tilhører; det er dette folks tro vi bekjenner, og det er dette folks misjon vi deler.

B. Integriteten i vår misjon. Kilden til all vår misjon er hva Gud har gjort i Kristus for å forløse hele verden, slik det er åpenbart i Bibelen. Vår evangeliseringsoppgave er å gjøre de gode nyhetene kjent for alle folk. Konteksten for all vår misjon er den verden vi lever i, en verden preget av synd, lidelse, urettferdighet og uorden i skaperverket. Gud sender oss til denne verden for å elske og tjene for Kristi skyld. All vår misjon

⁵³ Ef 1,9–10; Kol 1,20; 1 Mos 1–12; Åp 21–22

må derfor gjenspeile at evangelisering og forpliktende engasjement i verden er integrert; hele den bibelske åpenbaringen av Guds evangelium befaler og driver oss til begge deler.

"Selve evangeliseringen er å forkynne den historiske, bibelske Kristus som Frelser og Herre for å overbevise folk om personlig å komme til ham og dermed bli forsonet med Gud... Evangeliseringens mål er lydighet mot Kristus, innlemmelse i hans kirke og ansvarlig tjeneste i verden..." "Vi slår fast at både evangelisering og sosiopolitisk arbeid er en del av vår kristenplikt. For begge deler er nødvendige uttrykk for våre lære om Gud og mennesket, vår nestekjærlighet og vår lydighet mot Jesus Kristus... Frelsen som vi påberoper oss, skulle omskape oss fullt og helt, både i vårt personlige og vårt sosiale ansvarsfelt. Tro uten gjerninger er en død tro."⁵⁴

"Integrert misjon er å proklamere og synliggjøre evangeliet. Det betyr ikke bare at evangelisering og sosialt engasjement skal skje ved siden av hverandre. Det betyr snarere at i integrert misjon har vår forkynnelse sosiale konsekvenser når vi kaller mennesker til kjærlighet og omvendelse på alle områder i livet. Og vårt sosiale engasjement har evangeliserende konsekvenser når vi vitner om Jesu Kristi forvandlende nåde. Dersom vi ignorerer verden, svikter vi Guds ord som sender oss ut for å tjene verden. Dersom vi ignorerer Guds ord, har vi ingenting å bringe til verden."⁵⁵

Vi forplikter oss til den integrerte og dynamiske utøvelsen av alle sider ved den misjon som Gud kaller sin kirke til.

- *Gud befaler oss å gjøre sannheten om Guds åpenbaring og evangeliet om Guds frelsende nåde i Jesus Kristus kjent for alle folkeslag, og å kalle alle mennesker til omvendelse, tro, dåp og lydig disippelskap.*
- *Gud befaler oss å avspeile hans eget vesen gjennom barmhjertig omsorg for de nødlidende, og å demonstrere Guds rikes verdier og makt når vi arbeider for rettferdighet og fred og har omsorg for Guds skaperverk.*

⁵⁴ Lausannepakten, art. 4 og 5

⁵⁵ The Micah Declaration on Integral Mission

Som svar på Guds grenseløse kjærlighet til oss i Kristus og ut fra vår overstrømmende kjærlighet til ham innvier vi oss selv på ny, med Den hellige ånds hjelp, til fullt ut å adlyde alt det Gud befaler oss, med selvfornektende ydmykhet, glede og mot. Vi fornyer denne pakten med Herren – den Herre som vi elsker, fordi han elsket oss først.

DEL II

FOR DEN VERDEN VI TJENER

Cape Town-kallet til handling

Innledning

Vår pakt med Gud knytter kjærlighet og lydighet sammen. Gud gleder seg over å se våre ”gjerninger av tro” og våre ”handlinger drevet av kjærlighet”,⁵⁶ for ”vi er Guds verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger som Gud på forhånd har lagt ferdige for at vi skulle gå inn i dem.”⁵⁷

Som medlemmer av den verdensvide Jesu Kristi kirke har vi søkt å lytte til Guds stemme ved Den hellige ånd. Vi har lyttet til hans stemme som kommer til oss fra hans skrevne ord i utlegningen av Efeserbrevet, og gjennom stemmene til hans folk i hele verden. Kongressens seks hovedtema gir oss en ramme for å kunne se klart de utfordringer som den verdensvide Kristi kirke står overfor, og for våre prioriteringer for fremtiden. Vi sier ikke dermed at disse forpliktelsene er de eneste kirken skal ha sin oppmerksomhet rettet mot, eller at prioriteringene over alt er de samme.

II A. Å BÆRE VITNESBYRD OM KRISTI SANNHET I EN PLURALISTISK, GLOBALISERT VERDEN

1. Sannhet og Kristi person.

Jesus Kristus er universets sannhet. Fordi Jesus *er* sannhet, er sannhet i Kristus (i) personlig så vel som uttrykt i påstander; (ii) universell så vel som kontekstuell; (iii) evig så vel som nåværende.

⁵⁶ 1 Tess 1,3

⁵⁷ Ef 2,10

A. Som Kristi disipler er vi kalt til å være sannhetens folk.

1. Vi må *leve* sannheten. Å leve sannheten er å være Jesu ansikt slik at evangeliets herlighet blir synliggjort for sinn som er forblindet. Menneskene vil se sannhet i ansiktene hos dem som lever sitt liv for Jesus i troskap og kjærlighet.
2. Vi må *forkynne* sannheten. I vårt misjonsarbeid har den muntlige forkynnelsen av evangeliets sannhet fortsatt høyeste prioritet. Dette kan ikke skilles fra å leve ut sannheten. Gjerninger og ord må gå sammen.

B. Vi oppfordrer innstendig kirkeledere, pastorer og evangelister til å forkynne og lære hele fyllden i det bibelske evangelium slik Paulus gjorde, i all dets kosmiske rekkevidde og sannhet. Vi må presentere evangeliet ikke bare som et tilbud om individuell frelse eller som en bedre løsning på behov enn hva andre guder kan tilby, men som Guds plan for hele universet i Kristus. Noen ganger kommer mennesker til Kristus for å få tilfredsstilt et personlig behov, men de forblir hos Kristus når de finner at han er sannheten.

2. Sannhet og pluralismens utfordring

Kulturell og religiøs pluralitet er en realitet, og kristne i Asia for eksempel har levd med den gjennom århundrer. Forskjellige religioner forsikrer hver for seg at de er sannhetens vei. De fleste vil søke å vise respekt for andre religioners konkurrerende krav på sannheten og leve sammen med dem. Likevel er det annerledes når det gjelder postmoderne, relativistisk pluralisme. Denne ideologien tillater ikke noen absolutt eller universell sannhet. Selv om krav på sannhet blir tolerert, blir de ikke betraktet som annet enn kulturelle konstruksjoner. (Logisk sett er denne holdningen selv-ødeleggende fordi den hevder som en eneste absolutt sannhet at det ikke finnes noen eneste absolutt sannhet.) En slik pluralisme hevder ”toleranse” som en høyeste verdi, men den kan gi seg undertrykkende utslag i land hvor sekularisme eller aggressiv ateisme styrer det offentlige rom.

A. Vi lengter etter å se et større forpliktende engasjement når det gjelder det krevende arbeidet med robust apologetikk. Dette må skje på to plan.

1. Vi trenger å identifisere, utruste og be for dem som kan ta kampen opp på det høyeste intellektuelle og offentlige nivå med sikte på å argumentere for og forsvare den bibelske sannhet i det offentlige rom.
2. Vi oppfordrer kirkeledere og pastorer til å utruste alle troende med frimodighet og med de redskapene de trenger for å kunne formidle sannheten med profetisk relevans i hverdagens offentlige samtale, og på den måte utfordre alle sider ved den kulturen vi lever i.

3. Sannhet og arbeidsstedet

Bibelen viser oss Guds sannhet om menneskets arbeid som del av Guds gode hensikt i skaperverket. Bibelen bringer hele vårt yrkesliv innenfor tjenestens sfære når vi tjener Gud i forskjellige kallsoppgaver. I kontrast til dette har det falske skillet mellom ”åndelig og sekulær” fått gjennomsyre kirkens tenkning og handlemåte. Dette skillet forteller oss at religiøs aktivitet tilhører Gud, mens annen aktivitet ikke gjør det. De fleste kristne bruker det meste av sin tid i arbeid de kanskje mener har liten åndelig verdi (såkalt sekulært arbeid). Men Gud er Herre over *hele* livet. ”Det dere gjør, gjør det av hjertet, som for Herren og ikke for mennesker,”⁵⁸ sa Paulus til slaver på hedenske arbeidssteder.

Til tross for arbeidsstedets enorme evangeliserings- og forvandlingsmuligheter som et sted der voksne kristne har flest relasjoner med ikke-kristne, har få kirker syn for å utruste sine folk til å gripe disse mulighetene. Vi har forsømt å se på arbeidet som bibelsk og betydningsfullt i seg selv, likesom vi har forsømt å bringe hele livet under Kristi herredømme.

A. Vi anser dette skillet mellom sekulær og hellig som en betydelig hindring for mobiliseringen av alt Guds folk i Guds misjon, og vi kaller kristne over hele verden til å avvise dets ubibelske forutsetninger og til å motstå dets ødeleggende virkninger. Vi utfordrer tendensen til å se kristen tjeneste og misjon (lokalt og tverrkulturelt) som hovedsakelig et arbeid for prester og misjonærer lønnet av kirken. Disse utgjør bare en liten prosentdel av hele Kristi kropp.

B. Vi oppmuntrer alle troende til å akseptere og bekrefte sin egen daglige tjeneste og misjon som noe som finner sted overalt der Gud har kalt dem til å arbeide. Vi utfordrer

⁵⁸

Kol 3,23

pastorer og kirkeledere til å støtte mennesker i slik tjeneste – i samfunnet så vel som på arbeidssstedet – ”for å utruste de hellige så de kan utføre sin tjeneste” – i alle deler av livet sitt.

C. Vi trenger intens innsats for å trene alt Guds folk i et disippelskap som omfatter hele livet, noe som betyr å leve, tenke, arbeide og tale ut fra en bibelsk virkelighetsforståelse og med misjonær effektivitet på alle steder og i alle situasjoner i daglig liv og arbeid.

Kristne i mange fag, yrker, forretningsvirksomheter og profesjoner kan ofte reise til steder som er lukket for tradisjonelle menighetsplantere og evangelister. Det disse ”teltmakerne” og forretningsfolkene kan gjøre på sitt arbeidsssted, må verdsettes som et aspekt ved de lokale kirkenes tjeneste.

D. Vi oppfordrer sterkt lokale kirkeledere til å forstå den strategiske virkningen kristen tjeneste har på et arbeidsssted og til å mobilisere, utruste og sende ut sine menighetsmedlemmer som misjonærer på arbeidssstedet – både i deres egne lokalsamfunn og i land som er stengt for tradisjonelle former for vitnesbyrd om evangeliet.

E. Vi oppfordrer sterkt misjonsledere til fullt ut å integrere ”teltmakere” i den globale misjonsstrategien.

4. Sannhet og de globaliserte mediene

Vi forplikter oss til et fornyet kritisk og kreativt engasjement innen medier og teknologi som en del av vårt arbeid for å gjøre Kristi sannhet gjeldende i våre mediekulturer. Vi må gjøre dette som Guds ambassadører for sannhet, nåde, kjærlighet, fred og rettferdighet.

Vi peker på følgende viktige behov:

A. *Mediebevissthet*: Å hjelpe mennesker til å utvikle en mer kritisk bevissthet når det gjelder de budskap de mottar, samt den virkelighetsforståelsen som ligger bak. Media kan være nøytrale og til tider også positive til evangeliet. Men de blir også brukt til pornografi, vold og grådighet. Vi oppmuntrer pastorer og kirker til åpent å møte disse

spørsmålene og til å sørge for undervisning og veiledning av de troende slik at de kan motstå press og fristelser.

B. Å være til stede i media: Å utvikle autentiske og troverdige kristne rollemodeller samt mennesker med kommunikasjonsevner som kan gå inn i alminnelige nyhets- og underholdningsmedier, og å anbefale disse yrkene som en verdig måte å kunne øve innflytelse for Kristus på.

C. Kristent mediarbeid: Å utvikle kreativ, kombinert og interaktiv bruk av ”tradisjonelle”, ”gamle” og ”nye” medier for å kunne kommunisere evangeliet om Kristus ut fra en helhetlig bibelsk virkelighetsforståelse.

5. Sannhet og kunst i misjonen

Fordi vi er bærere av Guds bilde, har vi fått kreativitetens gave. Kunst er i sine mange former en integrert del av det vi gjør som mennesker, og kan gjenspeile noe av Guds skjønnhet og sannhet. Kunstnere på sitt beste er sannhetsformidlere, og slik utgjør kunsten en viktig måte vi kan uttrykke evangeliets sannhet på. Drama, dans, historiefortelling, musikk og visuelle bilder kan være uttrykk både for vår falne virkelighet og for det håp som er bygd på evangeliet om at alle ting skal bli nye.

I misjonens verden er kunst en ressurs som ikke er utnyttet. Vi oppmuntrer aktivt til større kristent engasjement innen kunstens område.

A. Vi lengter etter å se at kirken i alle kulturer på en energisk måte tar i bruk kunst som en kontekst for misjon ved:

1. å bringe kunsten tilbake til trosfellesskapets liv som en gyldig og verdifull del av vårt kall til disippelskap;
2. å støtte dem som har kunstneriske gaver, spesielt søstre og brødre i Kristus, slik at de kan blomstre i sitt arbeid;
3. å la kunsten tjene som et gjestfritt miljø hvor vi kan anerkjenne og bli kjent med vår neste og den fremmede;
4. å respektere kulturelle forskjeller og feire stedegne kunstneriske uttrykk.

6. Sannhet og nye teknologier

Dette århundre er vidt kjent som "bioteknologiens århundre" med fremskritt innenfor alle de nye teknologiene (bio, info/digital, nano, virtuell virkelighet, kunstig intelligens og roboter). Dette har store konsekvenser for både kirke og misjon, særlig i forhold til den bibelske sannhet om hva det vil si å være menneske. Vi må fremme autentiske kristne svar og praktisk handling på den offentlige, politiske arena for å sikre at teknologi ikke blir brukt til å manipulere, forvrengte og ødelegge, men for å bevare og bedre oppfylle hva det vil si å være menneske skapt i Guds eget bilde. Vi kaller på:

A. Lokale kirkeledere til (1) å oppmuntre, støtte og stille spørsmål til menighetsmedlemmer som i kraft av sin stillinger er engasjert i vitenskap, teknologi, helsevesen eller politisk virksomhet, og (2) presentere for teologisk reflekterende studenter behovet for at kristne skal engasjere seg på disse feltene.

B. Teologiske utdanningsinstitusjoner til å inkludere disse feltene i sine undervisningsplaner slik at fremtidens kirkeledere og teologiske lærere kan utvikle en informert kristen kritikk av de nye teknologiene.

C. Teologer og kristne i politikk, næringsliv, academia og tekniske fagfelt til å etablere nasjonale eller regionale "tenke-bokser" eller partnerskap for å engasjere seg i nye teknologier og for å la sin stemme høre på en bibelsk og relevant måte når det gjelder å forme offentlig politikk.

D. Alle lokale kristne fellesskap til å vise respekt for menneskelivets unike verdighet og ukrenkelighet ved praktisk og helhetlig omsorg som integrerer de fysiske, følelsesmessige, relasjonelle og åndelige sider av vår skapte menneskelighet.

7. Sannhet og de offentlige rom

Offentlige myndigheter, næringsliv og høyere utdanning henger nøye sammen og har sterk innflytelse på verdigrunnet i det enkelte land og definerer – menneskelig talt – kirkens frihet.

A. Vi oppfordrer Kristus-etterfølgere til å være aktivt engasjert på disse feltene, både i offentlig og privat sektor, for å forme samfunnsverdier og påvirke den offentlige debatten. Vi oppfordrer til å støtte Kristus-sentrerte skoler og universiteter som er forpliktet på høy akademisk standard og bibelsk sannhet.

B. Korrupsjon er fordømt i Bibelen. Den undergraver økonomisk utvikling, forvrenger rettferdige beslutninger og ødelegger sosial samhørighet. Ikke noe land er fritt for korrupsjon. Vi innbyr kristne i arbeidslivet, spesielt yngre utøvere, til å tenke kreativt om hvordan de best kan stå imot denne samfunnssvøpen.

C. Vi oppfordrer unge kristne akademikere til å vurdere en langsiktig karriere innen det sekulære universitet, (1) for å undervise og (2) utvikle sine fagfelt ut fra en bibelsk virkelighetsforståelse, og derved øve påvirkning på sine fagfelt. Vi må ikke forsømme den akademiske verden.⁵⁹

II B. Å BYGGE KRISTI FRED I VÅR SPLITTEDE OG FALNE VERDEN

1. Freden som Kristus skapte

Forsoning med Gud kan ikke skilles fra forsoning med hverandre. Kristus som *er* vår fred, *skapte* fred på korset og *forkynte* fred til den splittede verden av jøder og hedninger. Guds folks enhet er både et faktum ("Han gjorde de to til ett") og et mandat ("Legg vinn på å bevare Åndens enhet, i den fred som binder sammen"). Guds plan for å sammenfatte hele skaperverket i Kristus kommer til syne på en forbilledlig måte i den etniske forsoning i Guds nye menneskehet. Så stor er kraften i evangeliet, slik det var lovet til Abraham.⁶⁰

⁵⁹ For "Universitetet er en vektstang som kan brukes til å bevege verden. Kirken kan ikke yte noen større tjeneste for seg selv og for evangeliets sak enn å forsøke å gjenvinne universitetene for Kristus. Mektigere enn noen andre midler, forandre universitetet og du forandrer verden." Charles Habib Malik, tidligere president i FNs hovedforsamling, i 1981 Pascal Lectures, *A Christian Critique of the University*.

⁶⁰ Ef 1,10; 2,1-16; 3,6; Gal 3,6-8 (se også seksjon IIF vedrørende spørsmålet om enhet og partnerskap i kirken)

Vi bekrefter at selv om det jødiske folk ikke var fremmed for paktene og Guds løfter, på den måten Paulus beskriver hedningene, så har det likevel behov for forsoningen med Gud ved Messias Jesus. Der er ingen forskjell, sa Paulus, mellom jøder og hedninger i synd, og det er heller ingen forskjell i frelse. Bare i og ved korset kan de begge ha adgang til Gud Fader ved den samme Ånd.⁶¹

A. Vi fortsetter derfor å bekrefte på det sterkeste behovet for at hele kirken skal dele de gode nyhetene om Jesus som Messias, Herre og Frelser med det jødiske folk. Og i den samme ånd som i Rom 14–15 henstiller vi til hedningekristne om å akseptere, oppmuntre og be for de messianske, jødiske troende, når de vitner blant sitt eget folk.

Forsoning med Gud og med hverandre er også grunnlaget og motivasjonen for å søke den rettferdigheten som Gud krever. Uten den, sier Gud, kan det ikke bli fred. Sann og varig forsoning krever erkjennelse av tidligere og nåværende synd, syndsbekjennelse for Gud, bekjennelse for den skadelidende, og at en søker og mottar tilgivelse. Den inkluderer også at kirken forplikter seg til å søke rettferdighet eller erstatning, der det trenges, for dem som er blitt utsatt for vold og undertrykkelse.

B. Vi lengter etter å se den verdensvide Kristi kirke, de som er blitt forsonet med Gud, leve ut vår forsoning med hverandre og være engasjert i oppgaven med og kampen for bibelsk fredsskaping i Kristi navn.

2. Kristi fred i etnisk konflikt

Etnisk mangfold er Guds gave og plan i skaperverket.⁶² Det har blitt ødelagt på grunn av menneskers synd og stolthet som har ført til forvirring, strid, vold og krig mellom nasjoner. Etnisk mangfold vil imidlertid bli bevart i det nye skaperverk, når mennesker fra alle nasjoner, stammer, folkeslag og språkgrupper vil samles som det forløste Guds folk.⁶³ Vi bekjenner at vi ofte forsømmer å ta etnisk identitet på alvor og verdsette den slik Bibelen gjør, i skapelse og forløsning. Vi forsømmer å respektere andres etniske identitet og ignorerer de dype sår som slik langvarig mangel på respekt forårsaker.

⁶¹ Ef 2,11-22; Rom 3,23; 10,12-13

⁶² 5 Mos 32,8; Apg 17,26

⁶³ Åp 7,9; 21,3 hvor teksten lyder ”de skal være hans folk” (flertall)

A. Vi henstiller til kirkens prester og ledere om å undervise i den bibelske sannhet om etnisk mangfold. Vi må positivt bekrefte alle kirkemedlemmers etniske identitet. Men vi må også vise hvordan våre etniske lojaliteter er skadet av synd, og lære de troende at alle våre etniske identiteter er underordnet vår forløste identitet som den nye menneskehet i Kristus ved korset.

Vi erkjenner med sorg og skam at kristne er medskyldige i noen av de mest destruktive sammenhenger av etnisk vold og undertrykkelse, og den beklagelige taushet i store deler av kirken når slike konflikter finner sted. Slike sammenhenger inkluderer historien til og arven fra rasisme og svart slaveri, holocaust mot jøder, apartheid, ”etnisk rensing”, kristne sekters vold mot hverandre, desimering av urfolk, inter-religiøs, politisk og etnisk vold, palestinsk lidelse, kasteundertrykkelse og folkemord av stammer. Kristne som ved sine handlinger eller mangel på handling øker verdens lidelse, undergraver på en alvorlig måte vårt vitnesbyrd om fredens evangelium. Derfor:

B. For evangeliets skyld beklager vi og kaller til syndsbekjennelse der kristne har deltatt i etnisk vold, urettferdighet eller undertrykkelse. Vi kaller også til syndsbekjennelse for de mange gangene kristne har vært medskyldige i slike onder ved taushet, apati eller antatt nøytralitet, eller ved å gi en feilaktig teologisk rettferdiggjøring av dem.

Hvis ikke evangeliet er dypt rotfestet i konteksten og utfordrer og forvandler dyptgående virkelighetsoppfatninger og urettferdige systemer, vil troskap mot kristendommen, når den onde dag kommer, bli kastet av som en uønsket kappe, og folk vil vende tilbake til førkristne lojaliteter og handlinger. Evangelisering uten disippelgjøring, eller vekking uten radikal lydighet mot Kristi befalinger, er ikke bare mangelfulle, men er farlige.

Vi lengter etter dagen da kirken vil være verdens mest synlige og skinnende eksempel på etnisk forsoning, og verdens mest aktive talsmann for konfliktløsning.

Et slikt håp, rotfestet i evangeliet, kaller oss til å:

C. ta til oss fylde i evangeliets forsonende kraft og undervise om den. Dette inkluderer en full bibelsk forståelse av forsoningen; at Jesus ikke bare bar våre synder

på korset for å forsonne oss med Gud, men også tilintetgjorde vårt fiendskap for å forsonne oss med hverandre.

D. praktisere en forsonende livsstil. Denne demonstreres i praksis når kristne:

1. tilgir sine forfølgere, samtidig som de har mot til å utfordre urettferdighet på vegne av andre.
2. gir hjelp til og viser gjestfrihet mot sin neste ”på den andre siden” i en konflikt, og tar initiativ til å krysse grenser for å søke forsoning.
3. fortsetter å vitne om Kristus i voldelige kontekster, og er villige til å lide og endog dø, i stedet for å ta del i ødeleggende handlinger eller hevn.
4. engasjerer seg i den langvarige helbredelsen av sår etter en konflikt, idet de gjør kirken til et trygt sted for tilflukt og helbredelse for alle, inkludert tidligere fiender.

E. Være et fyrtårn og en formidler av håp. Vi vitner om Gud som var i Kristus og forsonte verden med seg selv. Det er bare i Kristi navn og ved seieren gjennom hans død og oppstandelse at vi har autoritet til å konfrontere ondskapens demoniske krefter som forverrer menneskelige konflikter, og har kraft til å formidle hans forsonende kjærlighet og fred.

3. Kristi fred for de fattige og undertrykte

Det bibelske grunnlaget for vår forpliktelse til å søke rettferdighet og *shalom* for de undertrykte og de fattige er sammenfattet i Cape Town-trosbekjennelsen seksjon 7C. På denne basis lengter vi etter en mer effektiv kristen handling innen følgende områder:

Slaveri og menneskehandel

Det er flere mennesker rundt om i verden i slaveri i dag (et antatt antall på 27 millioner) enn for 200 år siden, da William Wilberforce kjempet for å avskaffe den transatlantiske slavehandelen. Bare i India er det antatt å være 15 millioner barn i fangenskap. Kastesystemet undertrykker lavkastegrupper og ekskluderer kasteløse (daliter). Men beklagelig nok er også den kristne kirke mange steder selv infisert med de samme formene for diskriminering. Den samlede stemme fra den globale kirke må løftes i protest mot det som faktisk er ett av verdens eldste slaverisystemer. Men hvis en slik global protest skal ha noen autentisitet, må kirken forkaste all ulikhet og diskriminering hos seg selv.

Migrasjon av et tidligere uhørt omfang i verden i dag, har av mange årsaker ført til menneskehandel (*human trafficking*) på alle kontinenter, både den utbredte slavebindingen av kvinner og barn i sex-handelen, og barnemishandling i form av tvangsarbeid eller tvungen militærtjeneste.

A. La oss reise oss som den verdensvide kirke for å kjempe mot det ondet som menneskehandel er. Vi må både tale og handle profetisk for å "sette fanger i frihet". Dette må inkludere at vi tar opp de sosiale, økonomiske og politiske faktorene som fører til menneskehandel. Verdens slaver roper til Kristi globale kirke: "Frigjør våre barn! Frigjør våre kvinner! Vær vår stemme! Vis oss det nye samfunnet som Jesus lovet!"

Fattigdom

Vi tar til oss hele Bibelens vitnesbyrd når den viser oss Guds vilje både for systemisk økonomisk rettferdighet og for personlig medfølelse, respekt og gavmildhet mot de fattige og trengende. Vi er glade for at denne omfattende bibelske lære er blitt mer integrert i vår misjonsstrategi og -praksis, slik det var for den første kristne kirke og apostelen Paulus.⁶⁴

Derfor, la oss:

B. Anerkjenn den store muligheten som "Tusenårsmålene for utvikling" har presentert for den lokale og den globale kirke. Vi kaller på kirkene til å gjøre seg til talsmenn for dem overfor myndighetene, og å delta i bestrebelsene for å nå dem, slik som "The Micah Challenge" gjør.

C. Ha mot til å erklære at verden ikke kan klare å ta opp og enda mindre løse fattigdommens problem uten også å utfordre overdreven rikdom og grådighet. Evangeliet utfordrer den tøylesløse konsumerismens avgudsdyrkelse. Vi er kalt, som dem som tjener Gud og ikke mammon, til å erkjenne at grådighet opprettholder fattigdom, og til å forsake den. Samtidig gleder vi oss over at evangeliet inkluderer de rike i sitt kall til omvendelse, og inviterer dem til å slutte seg til fellesskapet av dem som er forvandlet av tilgivende nåde.

⁶⁴ Apg 4,32–37; Gal 2,9–10; Rom 15,23–29; 2 Kor 8–9

4. Kristi fred for mennesker med funksjonshemming

Mennesker med funksjonshemming utgjør en av de største minoritetsgruppene i verden, anslagsvis over 600 millioner mennesker. Flesteparten lever i de minst utviklede landene og er blant de fattigste av de fattige. Selv om fysisk eller mental funksjonshemming er en del av deres daglige erfaring, blir de fleste også hemmet av sosiale holdninger, urettferdighet og mangel på adgang til ressurser. Å tjene mennesker med funksjonshemninger stopper ikke ved medisinsk omsorg eller sosiale tiltak, men betyr å kjempe sammen med dem, med dem som har omsorg for dem og med deres familier, for inkludering og likestilling både i samfunnet og i kirken. Gud kaller oss til gjensidig vennskap, respekt, kjærlighet og rettferdighet.

A. La oss reise oss som kristne i hele verden for å forkaste kulturelle stereotypier, for som apostelen Paulus sa: ”Så kjenner vi ikke lenger noen bare slik mennesker gjør.”⁶⁵ Skapt i Guds bilde har vi alle gaver som Gud kan bruke i sin tjeneste. Vi forplikter oss både til å tjene mennesker med funksjonshemming og til å motta den tjenesten de har å gi.

B. Vi oppfordrer kirke- og misjonsledere til ikke bare å tenke på misjon blant dem med funksjonshemming, men til å anerkjenne, bekrefte og tilrettelegge for det misjonskallet troende med funksjonshemming har som en del av Kristi kropp

C. Vi sørger over at så mange mennesker med funksjonshemming blir fortalt at deres funksjonshemming skyldes personlig synd, mangel på tro eller uvillighet til å bli helbredet. Vi benekter at Bibelen lærer dette som en universell sannhet.⁶⁶ Slik falsk lære er pastoralt ufølsom og åndelig lammende. Den føyer en byrde av skyld og frustrerte håp til de andre hindringene som mennesker med funksjonshemming står overfor.

D. Vi forplikter oss til å gjøre våre kirker til steder for inkludering og likhet for mennesker med funksjonshemming, og til å stå sammen med dem når det gjelder å

⁶⁵ 2 Kor 5,16

⁶⁶ Joh 9,1-3

bekjempe fordommer og være en talsmann for dem når det gjelder deres behov i det større samfunn.

5. Kristi fred for dem som lider av HIV-AIDS

HIV-AIDS er en alvorlig krise i mange nasjoner. Millioner er smittet med HIV, også mange i våre menigheter, og millioner av barn har blitt foreldreløse på grunn av AIDS. Gud kaller oss til å vise hans dype kjærlighet og barmhjertighet mot alle dem som er smittet eller berørt, og å gjøre alt som er mulig for å redde liv. Vi tror at Jesu undervisning og eksempel – så vel som den forvandlende kraft i hans kors og oppstandelse – er viktige for det holistiske svaret evangeliet gir på HIV-AIDS, og som vår verden så sterkt behøver.

A. Vi lengter etter at alle pastorer skal gå foran med et godt eksempel på seksuell renhet og troskap, slik Paulus ga påbud om, og lære tydelig og ofte at ekteskapet er det eneste stedet for seksuelt samliv. Dette er nødvendig ikke bare fordi det er Bibelens klare lære, men også fordi utbredelsen av seksuelle partnerskap utenfor ekteskapet er en hovedfaktor når det gjelder den raske spredningen av HIV-AIDS i de mest berørte landene.

B. Vi forkaster og tar avstand fra all fiendtlighet mot, fordømmelse, stigmatisering og diskriminering av dem som har HIV-AIDS. Slike ting er en synd og en vanære innen Kristi kropp. Vi har alle syndet og har ingen del i Guds herlighet; vi er blitt frelst av nåde alene, og vi bør være sene til å dømme og snare til å gjenopprette og tilgi. Vi erkjenner også med sorg og medfølelse at mange av dem som smittes med HIV-AIDS, ikke selv er skyld i det og ofte er blitt smittet ved omsorg for andre.

C. La oss som kirke i hele verden ta opp denne utfordringen i Kristi navn og i Den hellige ånds kraft. La oss stå sammen med våre brødre og søstre på de stedene som er hardest rammet av HIV-AIDS gjennom praktisk støtte, barmhjertig omsorg (herunder omsorg for enker og foreldreløse), sosial og politisk kamp, utdanningsprogrammer (særlig de som myndiggjør kvinner) og effektive forebyggende strategier tilpasset den lokale konteksten. Vi forplikter oss til en slik snarlig og profetisk handling som en del av kirkens integrerte misjon.

6. Kristi Fred for hans lidende skaperverk

Vårt bibelske mandat i forhold til Guds skaperverk er behandlet i Cape Town-trosbekjennelsen, seksjon 7A. Alle mennesker skal være forvaltere av den rike overfloden i Guds gode skaperverk. Vi har fullmakt til å utøve herredømme over det når vi bruker det med sikte på menneskelig velferd og behov, for eksempel i landbruk, fiske, gruvedrift, produksjon av energi, ingeniørkunst, bygging, handel, medisin. Mens vi gjør dette, blir vi også befalt å vise omsorg for jorden og alle dens skapninger, fordi jorden tilhører Gud, ikke oss. Vi gjør dette for Herrens Jesu Kristi skyld, han som er skaper, eier, opprettholder, forløser og arving til hele skaperverket.

Vi sørger over det utbredte misbruket og ødeleggelsen av jordens ressurser, inkludert dens artsmangfold. Sannsynligvis den mest alvorlige og presserende utfordring som den fysiske verden nå står overfor, er trusselen om klimaforandring. Dette vil uforholdsmessig ramme dem som lever i fattigere land, for det er der ekstreme klimaforandringer vil være mest alvorlige, og hvor det er liten evne til å tilpasse seg dem. Fattigdommen i verden og klimaforandringen må bli satt på dagsorden sammen og med samme prioritet.

Vi oppfordrer kristne over hele verden til å:

A. praktisere en livsstil som forsaker forbruksvaner som er ødeleggende eller forurensende;

B. benytte legitime midler for å overtale regjeringer til å sette moralske imperativer høyere enn politisk hensiktsmessighet når det gjelder saker som handler om miljøødeleggelse og potensiell klimaforandring;

C. anerkjenne og oppmuntre misjonskallet både hos (1) kristne som engasjerer seg i rett bruk av jordens ressurser for menneskelige behov og velferd, gjennom landbruk, industri og medisin, og (2) kristne som engasjerer seg i å beskytte og gjenopprette jordens leveområder og arter ved å bevare og forsvare disse. Begge grupper har samme mål, for begge tjener den samme skaper, opprettholder og forløser.

II C. Å LEVE KRISTI KJÆRLIGHET BLANT MENNESKER MED EN ANNEN TRO

1. "Elsk din neste som deg selv" omfatter personer med en annen tro

I lys av de erklæringene som er gitt i Cape Town-bekjennelsen, seksjon 7(D), gir vi et svar på det høye kallet vi har fått som Jesu Kristi disipler, slik at vi ser på mennesker med en annen tro som vår neste i den bibelske betydningen av ordet. De er mennesker skapt i Guds bilde. Gud elsker dem, og Kristus døde for syndene deres. Vi vil prøve å ikke bare se dem som en neste, men å adlyde Kristi undervisning ved å være en neste for dem. Vi er kalt til å være vennlige, men ikke naive; til å skjelne, men ikke være godtroende; til å være våkne for enhver trussel vi kan stå overfor, men ikke styrt av frykt.

Vi er kalt til å dele de gode nyhetene ved å evangelisere, men skal ikke engasjere oss i uverdigg proselyttmakeri. Evangelisering, som innbefatter overbevisende rasjonell argumentasjon etter apostelen Paulus' eksempel, er å "presentere en ærlig og åpen erklæring om evangeliet på en måte som etterlater tilhørerne fullstendig frie til å gjøre seg opp sin egen mening om det. Vi ønsker å være sensitive overfor dem med en annen tro, og vi avviser enhver fremgangsmåte som prøver å presse dem til omvendelse."⁶⁷ I motsetning til dette er proselyttmakeri forsøk på å tvinge andre til å bli "en av oss", "til å godta vår religion" eller til og med "til å slutte seg til vårt kirkesamfunn".

A. Vi forplikter oss til å være gjennomført etiske i all vår evangelisering. Vårt vitnesbyrd skal kjennetegnes av at det gjøres "ydmykt og med frykt, så dere kan ha en god samvittighet."⁶⁸ Derfor avviser vi enhver form for vitnetjeneste som er preget av tvang, dårlig etikk, bedrag eller respektløshet.

B. I navnet til kjærlighetens Gud bekjenner vi vår svikt når det gjelder å søke vennskap med mennesker med muslimsk, hinduistisk, buddhistisk og annen religiøs bakgrunn. I Jesu ånd vil vi ta initiativ til å vise kjærlighet, velvilje og gjestfrihet mot dem.

⁶⁷ Manila-manifestet, seksjon 12

⁶⁸ 1 Pet 3,15-16; sml. Apg 19,36

C. I navnet til sannhetens Gud (1) nekter vi å fremme løgner om eller karikeringer av andres tro, og (2) fordømmer vi og står imot rasistiske fordommer, hat og frykt som fremmes i massemedier og politisk retorikk.

D. I navnet til fredens Gud avviser vi vold og hevn i alle forhold vi har til mennesker med en annen tro, til og med om vi selv blir angrepet på en voldelig måte.

E. Vi bekrefter dialogens rettmessige plass i møte med mennesker av en annen tro, slik Paulus engasjerte seg i diskusjon med jøder og hedninger i synagogen og på offentlige arenaer. Som en legitim del av vår kristne misjon kombinerer en slik dialog tilliten til at Kristus er enestående og evangeliet er sant, med å lytte til andre med respekt.

2. Kristi kjærlighet kaller oss til å lide og noen ganger til å dø for evangeliet

Lidelse kan være nødvendig i vår misjonsvirksomhet som vitner for Kristus, slik var det for apostlene og de gammeltestamentlige profetene.⁶⁹ Å være villig til å lide er en lakmestest på ektheten i vår misjon. Gud kan bruke lidelse, forfølgelse og martyrium for å fremme sin misjon. ”Martyriet er en form for vitnesbyrd som Kristus spesielt har lovet å ære.”⁷⁰ Mange kristne som lever i bekvemmelighet og rikdom, trenger på nytt å høre kallet fra Kristus til å være villige til å lide for ham. Mange andre troende lever midt i slik lidelse som er prisen for å bære vitnesbyrd om Jesus Kristus i en fiendtlig religiøs kultur. De kan ha sett noen av sine kjære lide martyrdøden eller utholdt tortur eller forfølgelse på grunn av sin trofaste lydighet. Likevel fortsetter de å elske dem som har gjort ondt mot dem.

A. Vi hører og husker med tårer og bønn vitnesbyrdene fra dem som lider for evangeliets skyld. Vi ber om nåde og mot til sammen med dem ”å elske våre fiender” slik Kristus befalte oss. Vi ber om at evangeliet må bære frukt på steder som er fiendtlige mot evangeliets budbærere. Samtidig som vi sørger oppriktig over dem som lider, husker vi på den uendelige sorg som Gud føler for dem som står imot og avviser hans kjærlighet, hans evangelium og hans tjenere. Vi lengter etter at de omvender seg, blir tilgitt og finner gleden i å bli forsonet med Gud.

⁶⁹ 2 Kor 12,9-10; 4,7-10

⁷⁰ Manilamanifestet, seksjon 12

3. Kjærlighet i handling legemliggjør og anbefaler nådens evangelium

'Vi er Kristi vellukt.'⁷¹ Vårt kall er å leve og tjene blant mennesker med annen tro på en måte som er så mett med duften av Guds nåde at de lukter Kristus og kommer for å smake og se at Gud er god. Med en slik legemliggjort kjærlighet skal vi gjøre evangeliet tiltrekkende i enhver kulturell og religiøs sammenheng. Når kristne elsker mennesker med en annen tro ved å leve liv i kjærlighet og tjenestegjeringer, legemliggjør de Guds forvandlende nåde.

I "æreskulturer" der skam og hevn er knyttet til religiøs lovoppgjørelse, er 'nåde' et fremmed begrep. I disse sammenhengene er det ikke på sin plass å ta opp til debatt Guds sårbare, selvoppgjørende kjærlighet. Det blir sett på som altfor fremmed, til og med frastøtende. Nåden er noe en må få smak på over lang tid, i små porsjoner, for dem som er sultne nok til å våge å smake på den. Duften av Kristus vil gradvis gjennomtrengte alt det som etterfølgerne hans kommer i kontakt med.

A. Vi lengter etter at Gud skal oppreise flere nådens menn og kvinner som vil ta på seg langsiktige forpliktelser til å leve, elske og tjene på vanskelige steder som er dominert av andre religioner, slik at de kan bringe duften og smaken av Kristi nåde til kulturer der den ikke ønskes velkommen og hvor det er farlig å gjøre det. Dette krever tålmodighet og utholdenhet, av og til et helt liv, noen ganger til døden.

4. Kjærlighet respekterer mangfold i disippelskap

Såkalte 'innsidebevegelser' kan en finne innen flere religioner. Dette er grupper av mennesker som følger Jesus som sin Gud og Frelser. De møtes i små grupper for fellesskap, undervisning, tilbedelse og bønn sentrert om Jesus og Bibelen, samtidig som de fortsetter å leve sosiologisk og kulturelt i det samfunnet de er født inn i, innbefattet noen elementer av samfunnets religiøse praksis. Dette er et komplekst fenomen, og det er mye uenighet om hvordan en skal reagere på det. Noen anbefaler slike bevegelser. Andre advarer mot faren for synkretisme. Men synkretisme er en fare som finnes blant kristne overalt når vi uttrykker vår tro innen vår egen kultur. Når vi ser at Gud er virksom på uventede og uvanlige måter, bør vi unngå tendensen til enten (1) raskt å kategorisere det og fremme det som en ny misjonsstrategi, eller (2) raskt å fordømme det uten å lytte med kontekstuell sensitivitet.

⁷¹ 2 Kor 2,15

A. I Barnabas' ånd, han som da han kom til Antiokia, så "Guds nådes gjerning" og "ble glad og oppfordret alle til å holde fast ved Herren av hele sitt hjerte", ⁷² vil vi appellere til alle dem som er opptatt av dette spørsmålet om å:

1. ha som det viktigste veiledende prinsipp den apostoliske avgjørelsen og praksisen: "Vi skal ikke lage vanskeligheter for de hedninger som vender om til Gud."⁷³
2. praktisere ydmykhet, tålmodighet og raushet slik at vi anerkjenner at det finnes forskjellige synspunkter, og fører samtaler uten skråsikkerhet og gjensidig fordømmelse.⁷⁴

5. Kjærlighet når ut til spredte folk

Mennesker er i bevegelse som aldri før. Migrasjon er en av de store globale realiteter i vår tidsepoke. Det er beregnet at 200 millioner mennesker lever utenfor sitt opprinnelsesland, frivillig eller ufrivillig. Ordet 'diaspora' er her brukt i betydningen mennesker som av en eller annen grunn har flyttet fra det land de er født i. Et stort antall mennesker fra mange religiøse bakgrunner, inklusive kristne, lever under diaspora-forhold: Økonomiske migranter som søker arbeid, mennesker som er internt fordrevet på grunn av krig eller naturkatastrofer, flyktninger og asylsøkere, ofre for etnisk rensing, mennesker som flykter fra religiøs vold og forfølgelse, ofre for hungersnød som kan være forårsaket av tørke, oversvømmelse, eller krig, ofre for fattigdom på landsbygda som flytter til byene. Vi er overbevist om at vår tids migrasjon omfattes at Gud suverene, misjonale hensikt, uten å overse det onde og den lidelsen som kan følge med.⁷⁵

A. Vi oppfordrer kirke- og misjonsledere til å oppdage og svare på de misjonsmulighetene som skapes av global migrasjon og diasporasamfunn. De må ta det med i sin strategiske planlegging, fokusere på det i opplæring og yte ressurser til dem som er kalt til å arbeide blant dem.

⁷² Apg 11,20-24

⁷³ Apg 15,19

⁷⁴ Rom 14,1-3

⁷⁵ 1 Mos 50,20

B. Vi oppfordrer kristne i vertskapsland som har immigrantsamfunn med annen religiøs bakgrunn, til å vitne motkulturelt om Kristi kjærlighet i ord og gjerninger, på tross av kulturelle forskjeller, ved å adlyde de omfattende bibelske befalingene om å elske den fremmede, forsvare innflytternes rettigheter, besøke fanger, praktisere gjestfrihet, bygge vennskap, invitere hjem og sørge for hjelp og tjenester.⁷⁶

C. Vi oppfordrer kristne som selv er en del av diasporasamfunn, til å se Guds hånd også i omstendigheter som de ikke selv har valgt, og å søke enhver mulighet Gud gir til å vitne om Kristus i deres vertskapsland og å søke dets fremgang.⁷⁷ Når vertskapslandet har kristne kirker, oppfordrer vi innstendig immigrantkirkene og de stedegne kirkene til sammen å lytte til hverandre og lære av hverandre, og til å sette i verk samarbeidstiltak for å nå alle deler av nasjonen med evangeliet.

6. Kjærlighet arbeider for religiøs frihet for alle mennesker

Å kjempe for menneskerettighetene ved å forsvare religiøs frihet er ikke uforenlig med å følge korsets vei når en står overfor forfølgelse. Det er ingen motsetning mellom det å være villig til personlig å lide misbruk eller tap av våre egne rettigheter for Kristi skyld, og det å forplikte seg til å forsvare og gjøre seg til talsmann for dem som er uten stemme når deres menneskerettigheter blir krenket. Vi må også skjelne mellom det å kjempe for rettighetene til mennesker med en annen tro, og det å godta sannheten i det de tror på. Vi kan forsvare andres frihet til å tro og praktisere sin religion uten å akseptere deres religion som sann.

A. La oss arbeide for å nå målet religiøs frihet for alle mennesker. Dette krever forsvarsarbeid (*advocacy*) overfor myndigheter på vegne av kristne og mennesker med annen tro som blir forfulgt.

B. La oss samvittighetsfullt adlyde den bibelske lære om å være gode borgere, søke nasjonens fremgang der vi bor, ære og be for dem som har myndighet, betale skatt, gjøre det gode, og legge vinn på å leve et fredelig og stille liv. Den kristne er kalt til å underordne seg under staten, hvis ikke staten påbyr det som Gud forbyr, eller forbyr

⁷⁶ 3 Mos 19,33-34; 5 Mos 24,17; Rut 2; Job 29,16; Matt 25,35-36; Luk 10,25-37; 14,12-14; Rom 12,13; Heb 13,2-3; 1 Pet 4,9

⁷⁷ Jer 29,7

det som Gud befaler. Hvis staten på den måten tvinger oss til å velge mellom lojalitet mot seg selv og vår høyere lojalitet mot Gud, må vi si Nei til staten, fordi vi har sagt Ja til Jesus Kristus som Herre.⁷⁸

Midt i alt vårt legitime arbeid for religiøs frihet for alle mennesker er det fremdeles våre hjerters dypeste lengsel at alle mennesker skal lære å kjenne Herren Jesus Kristus, fritt sette sin lit til ham og bli frelst og komme inn i Guds rike.

II D Å FORSTÅ KRISTI VILJE FOR VERDENS EVANGELISERING

1. Unådde og uengasjerte folk

Guds hjerte lengter etter at *alle* folkeslag skal ha tilgang til kunnskapen om Guds kjærlighet og hans frelsesverk i Jesus Kristus. Vi erkjenner med sorg og skam at det er tusener av folkegrupper i hele verden hvor denne tilgangen ennå ikke er muliggjort gjennom et kristent vitnesbyrd. Dette er folk som er *unådde*, i den betydning at det ikke er noen kjente troende og ingen kirke blant dem. Mange av disse folkene er også *uengasjert* i den forstand at vi for tiden ikke kjenner til noen kirker eller misjonsorganisasjoner som i det hele tatt forsøker å dele evangeliet med dem. Det er faktisk bare en liten prosentdel av kirkens ressurser (menneskelige og materielle) som blir rettet mot de minst nådde folkeslagene. Per definisjon er disse folkeslagene slik at de ikke vil invitere oss til å komme med de gode nyhetene, siden de ikke vet noe om dem. Deres eksistens blant oss i vår verden 2000 år etter at Jesus befalte oss å gjøre alle folkeslag til disipler, utgjør ikke bare en dom over vår ulydighet og en form for åndelig urettferdighet, men også et taust ”makedonsk kall”.

La oss stå opp som den verdensvide kirke for å møte denne utfordringen og:

A. omvende oss fra å være blinde for at så mange unådde folkeslag fremdeles finnes i vår verden og fra vår mangel på hast når det gjelder å dele evangeliet blant dem.

⁷⁸ Jer 29,7; 1 Pet 2,13-17; 1 Tim 2,1-2; Rom 13,1-7; 2 Mos 1,15-21; Dan 6; Apg 3,19-20; 5,29

B. fornye vår forpliktelse til å gå til dem som ennå ikke har hørt evangeliet, engasjere oss dypt i deres språk og kultur, leve evangeliet blant dem i inkarnert kjærlighet og offervillig tjeneste, formidle Herren Jesu Kristi lys og sannhet i ord og gjerning, og vekke dem ved Den hellige ånds kraft for Guds overraskende nåde.

C. ta sikte på å utrydde bibelfattigdom i verden, for Bibelen er fortsatt nødvendig for evangelisering. For å gjøre dette må vi:

1. fremskynde oversettelsen av Bibelen til språket til de folkene som ennå ikke har noen del av Guds ord på sitt morsmål,
2. gjøre Bibelens budskap vidt tilgjengelig ved hjelp av muntlige midler. (Se også Muntlige kulturer nedenfor.)

D. ta sikte på å utrydde bibeluvitenhet i kirken, for Bibelen er fortsatt nødvendig for å gjøre troende til disipler etter Kristi forbilde.

1. Vi lengter etter å se hele Guds kirke bli grepet av en ny overbevisning om den sentrale nødvendighet av bibelundervisning for kirkens vekst i tjeneste, enhet og modenhet.⁷⁹ Vi gleder oss over gavene til alle dem som Kristus har gitt til kirken som pastor-lærere. Vi vil gjøre alt for å finne dem og oppmuntre, trene og støtte dem i forkynnelsen og undervisningen i Guds ord. Når vi gjør dette, må vi imidlertid forkaste den type klerikalisme som begrenser tjenesten med Guds ord til noen få betalte profesjonelle eller til formell forkynnelse på kirkelige prekestoler. Mange menn og kvinner som klart er utrustet med gaver til å være hyrder og lærere for Guds folk, utøver sine gaver på en uformell måte eller utenom offisielle kirkesamfunnsstrukturer, men med en åpenbar velsignelse fra Guds Ånd. Disse trenger også å bli anerkjent, oppmuntret og utrustet på rett måte for å formidle Guds ord.
2. Vi må fremme bibelkunnskap blant den generasjonen som bruker digital kommunikasjon fremfor bøker, ved å oppmuntre til digitale metoder for å studere Bibelen induktivt med samme dybde som for tiden krever papir, penn og blyant.

⁷⁹

Ef 4,11-12

E. La oss bevare plasseringen av evangelisering i sentrum av den fullt integrerte bredden i all vår misjon siden evangeliet selv er kilden, innholdet og autoriteten i all bibelsk gyldig misjon. Alt vi gjør, bør være både en legemliggjørelse og en forkynnelse av Guds kjærlighet og nåde og hans frelsesverk i Jesus Kristus.

2. Muntlige kulturer

Flertallet av verdens befolkning kommuniserer muntlig. De kan ikke eller pleier ikke lære ved hjelp av skriftlige midler. Mer enn halvparten av dem er blant de unådde slik det er definert ovenfor. Blant disse er det et antatt antall på 350 millioner mennesker uten et eneste bibelvers på sitt eget språk. I tillegg til de som primært lærer muntlig (såkalte "primary oral learners"), er det mange som sekundært lærer muntlig ("secondary oral learners"), det vil si slike som teknisk sett kan lese og skrive, men som nå foretrekker å kommunisere muntlig på grunn av økningen i visuell læring og dominansen av bilder i kommunikasjon.

Når vi er klar over de spørsmålene som muntlighet reiser og vil handle ut fra dem, så la oss:

A. gjøre større bruk av muntlig metodikk i våre opplæringsprogram, selv blant troende som ikke er analfabeter.

B. prioritere å gjøre en fortellingsbibel i muntlig format tilgjengelig på hjertespråkene til unådde og uengasjerte folkegrupper.

C. oppfordre misjonsorganisasjoner til å utvikle muntlige strategier som inkluderer: opptak og distribusjon av muntlige bibelfortellinger for evangelisering, opplæring og lederskapstrening, sammen med tilpasset trening i muntlighet for pionerevangelister og menighetsplantere. Disse bør bruke fruktbare muntlige og visuelle kommunikasjonsmetoder for å formidle hele den bibelske frelsesfortelling. Disse metodene inkluderer historiefortelling, dans, kunst, poesi, sang og drama.

D. oppfordre lokale kirker i det globale sør til å ta opp arbeid blant unådde folkegrupper i sitt eget område ved hjelp av muntlige metoder som er tilpasset deres virkelighetsforståelse.

E. oppfordre teologiske utdanningsinstitusjoner til å sørge for studieplaner som vil trene pastorer og misjonærer i muntlige undervisningsmetoder.

3. Kristus-sentrerte ledere

Kirkens raske vekst på mange steder mangler fortsatt dybde og er sårbar, delvis på grunn av mangel på disippelgjorte ledere og delvis fordi så mange bruker sin posisjon til verdslig makt, arrogant status eller personlig økonomisk vinning. Som en følge av dette lider Guds folk, Kristus blir vanæret og misjonen underminert. "Ledertrening" er den prioriterte løsningen som vanligvis blir foreslått. Nå har det faktisk skjedd en økning av all slags programmer for ledertrening, men problemet er fortsatt der, sannsynligvis av to grunner:

For det første, det å trene ledere til å bli gudfryktige og kristuslike er å begynne i gal ende. Ut fra et bibelsk perspektiv er det i utgangspunktet bare de som gjennom sitt liv allerede viser et modent disippelskaps grunnleggende kvaliteter, som bør utnevnes til ledere.⁸⁰ Hvis vi i dag står overfor mange mennesker i lederposisjoner som knapt har blitt disippelgjort, finnes det ikke noen annen utvei enn å inkludere en slik grunnleggende disippelgjøring i deres lederutvikling. Det kan argumenteres for at mengden av ikke-kristusligt og verdslig lederskap i den globale kirke i dag er et grelt bevis på generasjoner av reduksjonistisk evangelisering, forsømt disippelgjøring og grunn vekst. Svaret på sviktende lederskap er ikke bare mer ledertrening, men bedre *disippeltrening*. Ledere må først være disipler av Kristus selv.

For det andre fokuserer noen ledertreningsprogrammer på ferdigpakket kunnskap, teknikker og ferdigheter slik at gudfryktig karakter neglisjeres. I kontrast til dette må autentiske kristne ledere være lik Kristus ved å ha et tjenerherte, ydmykhet, integritet, renhet, mangel på grådighet, et rikt bønneliv, avhengighet av Guds Ånd og en dyp kjærighet til mennesker. Dessuten er det slik at noen ledertreningsprogrammer mangler spesifikk trening i den ene nøkkelferdighet som Paulus inkluderer i sin liste over kvalifikasjoner: evnen til å lære Guds folk Guds ord. Bibelundervisning er det viktigste midlet for disippelgjøring og den mest alvorlige mangel hos vår tids kirkeledere.

A. Vi lengter etter å se et mye mer intensivt arbeid når det gjelder disippelgjøring, gjennom langsiktig undervisning og oppfostring av nye troende slik at de som Gud

⁸⁰ 1 Tim 3,1-13; Tit 1,6-9; 1 Pet 5,1-3

kaller og gir til kirken som ledere, er kvalifisert ifølge de bibelske kriteriene modenhet og tjenersinn.

B. Vi fornyer vår forpliktelse til å be for våre ledere. Vi lengter etter at Gud skal gi oss flere ledere som er bibeltro og lydige, og beskytte og oppmuntre dem. Vi ber om at Gud må refse, fjerne eller bringe til omvendelse ledere som vanærer hans navn og bringer evangeliet i miskreditt. Og vi ber om at Gud må reise opp en ny generasjon av disippelgjorte tjener-ledere som har den lidenskap fremfor alt annet å kjenne Kristus og bli lik ham.

C. De av oss som er kristne ledere, trenger å erkjenne vår sårbarhet og akseptere ansvarlighetens gave i Kristi kropp. Vi anbefaler den praksis å underordne seg en ansvarlighetsgruppe .

D. Vi oppfordrer sterkt teologiske utdanningsinstitusjoner og alle som leverer programmer for ledertrening, til å fokusere mer på åndelig forming og karakterbygging, ikke bare på å meddele kunnskap eller vurdere utførelse. Vi gleder oss av hjertet over dem som allerede gjør dette som en del av en omfattende lederutvikling for "hele mennesket".

4. Byer

Byer er av avgjørende viktighet for menneskets fremtid og for verdensmisjonen. Halvparten av verdens befolkning bor nå i byer. Byene er der hvor det finnes flest av følgende fire hovedkategorier av mennesker: (1) den neste generasjon av unge mennesker; (2) de fleste unådde folk som har migrert; (3) de som former kulturen; (4) de fattigste av de fattige.

A. Vi ser Guds suverene hånd i den massive økningen i urbaniseringen i vår tid, og vi henstiller til kirke- og misjonsledere i hele verden om å svare på dette ved å gi bymisjon stor strategisk oppmerksomhet. Vi må elske våre byer slik Gud gjør, med hellig forståelse og kristuslik barmhjertighet, og adlyde hans befaling om å "søke byens fred og fremgang" (Jer 29,7), hvor det enn er. Vi vil søke å lære passende og fleksible misjonsmetoder som svar på den virkelighet vi har i byene.

5. Barn

Alle barn er utsatt for risiko. Det finnes omtrent 2 milliarder barn i vår verden, og halvparten av dem er utsatt for risiko på grunn av fattigdom. Millioner er utsatt for risiko på grunn av rikdom. Barn av de rike og sikre har alt å leve av, men ingenting å leve for.

Barn og unge mennesker er dagens kirke, ikke bare morgendagens. Unge mennesker har stort potensial som aktive deltakere i Guds misjon. De representerer en enorm, for lite benyttet mengde av mennesker som kan øve innflytelse med lydhørhet for Guds stemme og villighet til å lyde ham. Vi gleder oss over de glimrende organisasjonene som tjener blant og med barn, og ønsker at dette arbeidet skal vokse siden behovet er så stort. Som vi ser i Bibelen, både kan og vil Gud bruke barn og unge mennesker – deres bønner, deres innsikt, deres ord, deres initiativ – til å forandre hjerter. De representerer ”ny energi” til å forvandle verden. La oss lytte til og ikke kvele deres barnlige åndelighet med våre voksne rasjonalistiske tilnæringsmåter.

Vi forplikter oss til å:

A. ta barn på alvor, ved nye bibelske og teologiske studier som reflekterer over Guds kjærlighet til dem og hans formål for dem og gjennom dem, og ved å gjenoppdage den dype betydningen for teologi og misjon Jesu provoserende handling hadde, da han stilte et barn ”midt i blant dem”.⁸¹

B. søke å trene mennesker og sørge for ressurser for å møte barns behov i hele verden, og overalt der det er mulig, arbeide sammen med deres familier og lokalsamfunn, i den overbevisning at helhetlig (holistisk) tjeneste for og med hver ny generasjon av barn og unge mennesker er en vital del av verdensmisjonen.

C. avsløre, motstå og motarbeide alt misbruk av barn, inkludert vold, utnyttning, slaveri, menneskehandel, prostitusjon, kjønns- og etnisk diskriminering, kommersiell påvirkning og forsettlig forsømmelse.

⁸¹ Mark 9,33-37

6. Bønn

Midt blant alle disse prioriteringene, la oss forplikte oss på nytt til å be. Bønn er et kall, en befaling og en gave. Bønn er den nødvendige grunnvoll og ressurs for alle sider ved vår misjon.

A. Vi vil be i enhet, med fokus, utholdenhet og bibelsk informert klarhet:

1. om at Gud må sende ut arbeidere til alle verdenshjørner, i Åndens kraft;
2. Om at de fortapte blant alle folk og på alle steder må bli dratt til Gud av hans Ånd, ved forkynnelse av evangeliets sannhet og demonstrasjon av Kristi kjærlighet og makt;
3. om at Guds herlighet må åpenbares, og Kristi navn bli kjent og lovprist på grunn av hans folks karakter, gjerninger og ord. Vi vil rope ut for våre brødre og søstre som lider for Kristi navn;
4. om at Guds rike må komme, at Guds vilje må skje på jorden som i himmelen, ved å opprette rettferdighet, ved forvalterskap og omsorg for skaperverket, og Guds freds velsignelse i våre samfunn.

B. Vi vil hele tiden takke Gud når vi ser hans verk blant nasjonene, og vi ser fram til den dagen da denne verdens rike vil bli vår Guds og hans Salvedes rike.

II E. Å KALLE KRISTI KIRKE TILBAKE TIL YDMYKHET, INTEGRITET OG ENKELHET

Vandring er den bibelske metafor for livsstil og daglig adferd. I Efeserbrevet taler Paulus syv ganger om hvordan de kristne bør – eller ikke bør – vandre.⁸²

⁸² Selv om ordet er oversatt forskjellig, bruker alle de følgende vers verbet ”å vandre”: Ef 2,2; 2,10; 4,1; 4,17; 5,2; 5,8; 5,15.

1. Som Guds nye menneskehet skal vi vandre på en måte som skiller seg ut⁸³

Guds folk vandrer enten på Guds vei eller på andre guders veier. Bibelen viser at Guds største problem ikke bare er med verdens folkeslag, men med det folk han har skapt og kalt til å være et middel til å velsigne folkeslagene. Og den største hindring for å oppfylle den oppgaven er avgudsdyrkelse blant Guds eget folk. For hvis vi er kalt til å føre folkeslagene til å tilbe den eneste sanne og levende Gud, kommer vi alvorlig til kort dersom vi selv løper etter de falske gudene hos folkene omkring oss.

Hvis det ikke er noen forskjell mellom kristnes og ikke-kristnes livsførsel når det for eksempel gjelder korrupsjon og grådighet, seksuell promiskuitet, skilsmissehyppighet, tilbakefall til før-kristen religiøs praksis, holdninger til mennesker av annen rase, høykonsumlivsstil eller sosiale fordommer – da kan verden med rette spørre om vår kristentro utgjør noen forskjell i det hele tatt. Vårt budskap har ingen troverdighet overfor en verden som følger med på hva vi gjør.

A. Vi utfordrer hverandre – som Guds folk i enhver kultur – til å erkjenne i hvilken grad vi, bevisst eller ubevisst, er fanget i avgudsdyrkelsen til den kulturen som omgir oss. Vi ber om profetisk dømmekraft til å identifisere og avsløre slike falske guder og deres nærvær i kirken selv, og om mot til å omvende oss og forsake dem i vår Herre Jesu navn og makt.

B. Fordi det ikke er noen bibelsk misjon uten bibelsk livsførsel, vil vi på ny forplikte oss selv og oppfordre alle dem som bekjenner Kristi navn, til å leve radikalt forskjellig fra verdens veier og å kle seg ”i det nye menneske, som er skapt etter Guds bilde til et liv i rettferd og hellighet etter sannheten”.

2. Vi skal vandre i kjærlighet og avvise avgudsdyrkelse i form av avsporet seksualitet⁸⁴

Guds skaperplan er at ekteskapet konstitueres ved det forpliktende, trofaste forholdet mellom én mann og én kvinne, der de blir ett i en ny sosial enhet som er forskjellig fra de familier de er født inn i. Det seksuelle samliv som uttrykk for det å være ett, skal nytes utelukkende innen rammen av ekteskapet. Denne kjærlige seksuelle forening innen ekteskapet, der ”to blir ett”,

⁸³ Ef 4,17-32

⁸⁴ Ef 5,1-7

avspeiler både Kristi forhold til kirken og enheten av jøder og hedninger i den nye menneskehet.⁸⁵

Paulus sammenligner renheten i Guds kjærlighet med hesligheten i den falske kjærligheten, som forkler seg i avsporet seksualitet og alt som følger med dette. Avsporet seksualitet av enhver art, i enhver utøvelse av seksuell intimitet før eller utenfor ekteskapet slik Bibelen definerer det, er i strid med Guds vilje og velsignelse i skapelse og forløsning. Misbruket og avgudsdyrkelsen som omgir avsporet seksualitet, bidrar til ytterligere sosialt forfall, innbefattet oppløsning av ekteskap og familier, og skaper uante lidelser i form av ensomhet og utnyttning. Det er et alvorlig problem i kirken, og en tragisk vanlig årsak til svikt blant ledere.

Vi erkjenner vårt behov for dyp ydmykhet og bevissthet om at vi svikter på dette området. Vi lengter etter å se kristne utfordre de kulturene som omgir oss, ved å leve etter de normene som Bibelen kaller oss til.

A. Vi oppfordrer sterkt alle pastorer

1. til å legge til rette for en mer åpen samtale om seksualitet i våre menigheter, ved positivt å forkynne det gode budskap om Guds plan for sunne relasjoner og familieliv. Samtidig må de også med pastoral ærlighet ta opp de områdene der kristne også har del i de brutte og dysfunksjonelle realitetene i den kulturen som omgir dem,
2. til å undervise klart om Guds normer, men å gjøre det med Kristi pastorale medfølelse med syndere, idet vi erkjenner hvor sårbare vi alle er for seksuell fristelse og synd,
3. til å strebe etter å være et positivt forbilde ved å leve etter bibelske normer for seksuell troskap.

B. Som medlemmer av kirken forplikter vi oss til

1. å gjøre alt vi kan i kirken og i samfunnet for å styrke trofaste ekteskap og et sunt familieliv,

⁸⁵ Ef 5,31-32; 2,15

2. å anerkjenne dem som er ugifte, enker/enkemenn eller barnløse og deres bidrag, for å sørge for at kirken er en gjestfri og støttende familie i Kristus, og å gjøre dem i stand til å bruke sine gaver innen alle kirkens tjenester,
3. å motsette oss de mange forskjellige former for avsporet seksualitet i kulturene som omgir oss, innbefattet pornografi, utroskap og promiskuitet,
4. å søke å forstå og ta opp de dype hjertesporsmål som angår identitet og erfaring, og som trekker noen inn i homoseksuell praksis; å komme mennesker i møte med Kristi kjærlighet, medfølelse og rettferdighet, og å avvise og fordømme enhver form for hat, verbal eller fysisk mishandling og nedverdiggende behandling av homofile mennesker.
5. å huske at ved Guds forløsende nåde er intet menneske og ingen situasjon uten mulighet for forandring og gjenopprettelse.

3. Vi skal vandre i ydmykhet og avvise maktens avgudsdyrkelse⁸⁶

Blant oss falne og syndige mennesker brukes makt ofte til å misbruke og utnytte andre. Vi opphøyer oss selv og mener vi står over andre i kraft av kjønn, rase eller sosial status. Paulus imøtegår alle disse tegn på stolthetens og maktens avgudsdyrkelse med sitt krav om at de som er fylt av Guds ånd, må underordne seg under hverandre for Kristi skyld. En slik gjensidig underordning og innbyrdes kjærlighet må komme til uttrykk i ekteskap, familie og sosio-økonomiske relasjoner.

A. Vi lengter etter å se alle kristne menn og hustruer, foreldre og barn, arbeidsgivere og arbeidstakere leve ut Bibelens lære om å ”underordne seg under hverandre i ærefrykt for Kristus”.

B. Vi oppfordrer pastorer til å hjelpe de troende til å forstå, drøfte ærlig og praktisere den gjensidige underordning som Gud krever av sine barn. I en verden av grådighet, makt og misbruk kaller Gud sin kirke til å være et sted med mild ydmykhet og uselvisk kjærlighet blant medlemmene.

C. Vi vil inntrengende og spesielt kalle kristne ektemenn til å overholde ansvarsbalansen i Paulus’ undervisning om menn og hustruer. Gjensidig underordning

⁸⁶

Ef 5,15–6,9

betyr at en hustrus underordning under sin mann gjelder en mann med en kjærlighet og omsorg for henne som har Jesu Kristi selvoppofrende kjærlighet til sin kirke som forbilde. Enhver form for misbruk av ens hustru – verbalt, følelsesmessig eller fysisk – er uforenlig med Kristi kjærlighet, uansett kultur. Vi avviser at noen som helst kulturell skikk eller forvansket bibeltolkning kan rettferdiggjøre å slå sin kone. Vi føler sorg over at slikt finnes blant bekjennende kristne, også pastorer og ledere. Vi nøler ikke med å fordømme det som synd og oppfordrer til at man angreir og avstår fra å praktisere det.

4. Vi skal vandre i integritet og avvise suksessens avgudsdyrkelse⁸⁷

Vi kan ikke bygge riket til sannhetens Guds på et fundament av uærlighet. Ikke desto mindre blir vi i vår trang til ”suksess” og ”resultater” fristet til å ofre vår integritet med forvrengte eller overdrevne påstander som faktisk er løgn. Å vandre i lyset består imidlertid i ”rettferd og sannhet”.⁸⁸

A. Vi oppfordrer alle kirke- og misjonsledere til å motstå fristelsen til ikke å være fullstendig ærlige i presentasjonen av vårt arbeid. Vi er uærlige når vi overdriver våre rapporter med ubekreftede statistikker eller fordreier sannheten for å oppnå noe. Vi ber om en rensende bølge av ærlighet og en slutt på slik forvrengning, manipulering og overdrivelse. Vi oppfordrer alle som finansierer åndelig arbeid, til ikke å stille urealistiske krav om målbare og synlige resultater – ut over kravet om rett ansvarlighet. La oss kjempe for en kultur preget av full integritet og åpenhet. Vi velger å vandre i Guds lys og sannhet, for Herren ”ransaker hjertene og vil gjerne ha oppriktighet.”⁸⁹

5. Vi skal vandre i enkelhet og avvise griskhetens avgudsdyrkelse⁹⁰

Den utbredte forkynnelse og undervisning om ”rikdomsevangeliet” (*prosperity gospel*) overalt i verden gir grunn til alvorlig bekymring. Vi definerer rikdomsevangeliet som læren om at de troende har rett til å bli velsignet med helse og rikdom, og at de kan oppnå disse velsignelsene

⁸⁷ Ef 5,8-9

⁸⁸ Ef 5,9

⁸⁹ 1 Krøn 29,17

⁹⁰ Ef 5,5

ved en positiv bekjennelse av sin tro og ved å ”så såkorn” i form av økonomiske eller materielle gaver. Rikdomsundervisningen er et fenomen som finnes i mange trossamfunn på alle kontinenter.⁹¹

Vi holder fast ved Guds undergjørende nåde og kraft, og vi gleder oss over veksten i kirker og tjenester som leder mennesker til en forventningsfull tro på den levende Gud og hans overnaturlige makt. Vi tror på Den hellige ånds kraft. Vi avviser imidlertid at Guds undergjørende kraft kan behandles som noe automatisk, eller som noe som står til rådighet for menneskelige teknikker, eller kan manipuleres ved hjelp av menneskelige ord, handlinger, gaver, gjenstander eller ritualer.

Vi bekrefter at det finnes en bibelsk visjon for menneskelig velstand, og at Bibelen inkluderer materiell velferd (både helse og rikdom) i sin lære om Guds velsignelse. Vi avviser imidlertid som ubibelsk læren om at åndelig velferd kan måles ut fra materiell velferd, eller at rikdom alltid er et tegn på Guds velsignelse. Bibelen viser at rikdom ofte kan oppnås ved undertrykkelse, bedrag eller korrupsjon. Vi avviser også at fattigdom, sykdom eller en tidlig død alltid er et tegn på Guds forbannelse eller et bevis på manglende tro eller et resultat av menneskelige forbannelser, fordi Bibelen avviser slike forenklede forklaringer.

Vi erkjenner at det er godt å opphøye Guds makt og seier. Men vi tror at læren hos mange som energisk fremmer rikdomsevangeliet, forvansker Bibelen på en alvorlig måte; at deres praksis og livsstil ofte er uetiske og ikke likner Kristus; at de ofte erstatter ekte evangelisering med jakt på mirakler og erstatter kallet til omvendelse med kallet til å gi penger til predikantens organisasjon. Vi sørger over at virkningen av denne læren i mange menigheter er pastoralt skadelig og åndelig usunn. Vi bekrefter sterkt og med glede ethvert initiativ i Kristi navn som søker å bringe legedom til de syke eller varig utfrielse fra fattigdom og lidelse. Rikdomsevangeliet innebærer ingen varig løsning på fattigdommen og kan lede mennesker bort fra det sanne budskap og middel til evig frelse. Av disse grunner kan det nøkternt beskrives som et falsk evangelium. Vi avviser derfor rikdomslærens overdrivelser som uforenlige med balansert, bibelsk kristendom.

⁹¹ Se også den fulle tekst i *The Akropong Statement: A critique of the Prosperity Gospel produced by African theologians, convened by the Lausanne Theology Working Group: www.lausanne.org/akropong*

A. Vi oppfordrer inntrengende kirke- og misjonsledere i de sammenhenger hvor rikdomsevangeliet er populært, til å prøve læren med omhyggelig oppmerksomhet på Jesu Kristi lære og eksempel. Spesielt er det viktig at vi alle fortolker og underviser om de bibeltekstene som ofte brukes for å underbygge rikdomsevangeliet, i deres fulle bibelske kontekst og med den rette balanse. Der hvor rikdomsundervisningen skjer i fattige kontekster, må vi gå imot den med ekte barmhjertighet og handling for å bringe rettferdighet og varige forandringer til de fattige. Fremfor alt må vi erstatte egeninteresse og griskhet med den bibelske læren om selvoppofrelse og gavmildhet som tegn på et sant disippelforhold til Kristus. Vi bekrefter Lausannebevegelsens historiske kall til en enklere livsstil.

II F PARTNERSKAP I KRISTI KROPP FOR ENHET I MISJON

Paulus lærer oss at kristen enhet er Guds verk, basert på vår forsoning med Gud og med hverandre. Denne doble forsoningen er blitt oppnådd gjennom Jesu kors. Når vi lever i enhet og samarbeider i partnerskap, demonstrerer vi korsets overnaturlige, motkulturelle kraft. Men når vi viser vår splittelse ved ikke å samarbeide, nedverdiger vi vår misjon og vårt budskap og forneker korsets kraft.

1. Kirkens enhet

En splittet kirke har intet budskap til en splittet verden. Det at vi som kirke ikke makter å leve i forsonet enhet, er en hovedhindring for ekthet og effektivitet i misjon.

A. Vi sørger over splittelsen og striden i våre kirker og organisasjoner. Vi lengter dypt og inderlig etter at kristne skal kultivere en raushetsånd og være lydige mot Paulus' befaling om å "sette alt inn på å bevare Åndens enhet, i den fred som binder sammen".

B. Samtidig som vi erkjenner at vår dypeste enhet er åndelig, lengter vi etter en større erkjennelse av den misjonale kraften i en synlig, praktisk, jordisk enhet. Derfor oppfordrer vi sterkt kristne søstre og brødre over hele verden, av hensyn til vårt felles

vitnesbyrd og oppdrag, til å motstå fristelsen til å splitte Kristi kropp, men heller søke forsoningens vei for å gjenopprette enhet overalt hvor det er mulig.

2. Partnerskap i global misjon

Partnerskap i misjon handler ikke bare om effektivitet. Det er den strategiske og praktiske konsekvens av vår felles underordning under Jesus Kristus som herre. Altfor ofte har vi drevet misjon på en måte som prioriterer å bevare vår egen identitet (etnisk, konfesjonell, teologisk osv), og ikke overgitt våre lidenskaper og preferanser til vår ene Herre og Mester. Kristi sentrale og overordnede rolle i vår misjon må være mer enn en trosbekjennelse, den må også styre vår strategi, praksis og enhet.

Vi gleder oss over sterke og voksende nye misjonsbevegelser i majoritetsverdenen og slutten på det gamle mønsteret av misjon "fra Vesten til resten". Men vi godtar ikke ideen om at stafettspinnen når det gjelder ansvaret for misjonen, er overlevert fra en del av den verdensvide kirke til en annen. Det er meningsløst å avvise den tidligere triumfalismen i Vesten, bare for å flytte den samme ugudelige ånden til Asia, Afrika eller Latin-Amerika. Ingen etnisk gruppe, nasjon eller kontinent kan påberope seg det eksklusive privilegium å være de som skal fullføre misjonsbefalingen. Bare Gud er suveren.

A. Som kirke- og misjonsledere fra alle deler av verden står vi sammen og deler kallet om å anerkjenne og akseptere hverandre. Vi har likeverdige muligheter til å bidra sammen i verdensmisjonen. La oss som er underordnet Kristus, legge mistenksomhet, konkurranse og stolthet til side og være villige til å lære av dem som Gud bruker, selv når de ikke er fra vårt kontinent, ikke deler vår spesielle teologi, ikke tilhører vår organisasjon eller vennekrets.

B. Partnerskap handler om mer enn penger, og uklok overføring av penger fører ofte til korrupsjon og splittelse i kirken. La oss en gang for alle vise at kirken ikke handler etter prinsippet om at de som har mest penger, har all beslutningsmakt. La oss ikke lenger presse våre navn, slagord, programmer, systemer og metoder på andre deler av kirken. La oss heller arbeide for reell gjensidighet mellom nord og sør, øst og vest, for gjensidig avhengighet i det å gi og motta, og for den respekt og verdighet som kjennetegner ekte venner og sanne partnere i misjon.

3. Menn og kvinner i partnerskap

Skriften slår fast at Gud skapte menn og kvinner i sitt bilde og ga dem herredømme over jorden sammen. Synd kom inn i menneskets liv og historie når mann og kvinne sammen handlet i opprør mot Gud. Gjennom Jesu kors brakte Gud frelse, anerkjennelse og enhet til menn og kvinner på lik linje. På pinsedag utøste Gud sin profetiske ånd over alt kjøtt, både sønner og døtre. Kvinner og menn er dermed like i skapelse, i synd, i frelse og i Ånden.⁹²

Vi er alle, menn og kvinner, gifte og enslige, ansvarlige for å bruke Guds gaver til det beste for andre, som forvaltere av Guds nåde og til Kristi pris og ære. Derfor er vi også alle ansvarlige for å utruste hele Guds folk til å bruke alle de gavene Gud har gitt for alle de tjenesteområdene Gud kaller kirken til.⁹³ Vi må ikke slukke Ånden ved å forakte den tjeneste noen gjør.⁹⁴ Videre er vi fast bestemt på å se tjeneste i Kristi kropp som en gave og en oppgave vi alle er kalt til å tjene i, ikke som en status og en rett som vi krever.

A. Vi opprettholder Lausannebevegelsens historiske standpunkt: "Vi bekrefter at Åndens gaver er fordelt til alt Guds folk, menn og kvinner, og at deres partnerskap i evangelisering må ønskes velkommen for det felles gode."⁹⁵ Vi anerkjenner den enorme og selvoppofrende innsats kvinner har gjort i verdensmisjonen, i tjeneste for både kvinner og menn, fra bibelsk tid og helt til nå.

B. Vi erkjenner at det finnes ulike, oppriktige syn blant dem som søker å være trofaste og lydige mot Bibelens ord. Noen tolker den apostoliske lære dit hen at kvinner ikke skal lære eller forkynne, eller at de kan gjøre dette, men ikke som den eneste autoritet over menn. Andre tolker kvinners åndelige likeverd, kvinners utøvelse av den oppbyggelige profetgaven i den nytestamentlige menighet, og det at de var vertskap for menigheter i sine hjem, dit hen at de åndelige ledelses- og læregavene kan mottas

⁹² 1 Mos 1,26-28; 1 Mos 3; Apg 2,17-18; Gal 3,28; 1 Pet 3,7

⁹³ Rom 12, 4-8; 1 Kor 12,4-11; Ef 4,7-16; 1 Pet 4,10-11

⁹⁴ 1 Tess 5, 19-21; 1 Tim 4,11-14

⁹⁵ The Manila Manifesto, Affirmation 14

og utøves i tjeneste av både kvinner og menn.⁹⁶ Vi oppfordrer dem som står på forskjellige sider i diskusjonen, til å:

1. akseptere hverandre uten fordømmelse når det gjelder temaer man er uenige om, for selv om vi kan være uenige, har vi ingen grunn til splittelse, til å snakke stygt om hverandre eller ha et ugudelig fiendskap mot hverandre.⁹⁷
2. studere Bibelen nøye sammen, mens vi tar rett hensyn til de opprinnelige forfatternes og de nåtidige lesernes kontekst og kultur.
3. anerkjenne at der hvor det er ekte smerte, må vi vise barmhjertighet; hvor det er urettferdighet og manglende integritet, må vi stå imot det; og hvor det er motstand mot Den hellige ånds åpenbare virke i en søster eller bror, må vi omvende oss.
4. forplikte oss selv på et tjenestemønster for både menn og kvinner som reflekterer Jesu tjenersinn, ikke verdslig streben etter makt og status.

C. Vi oppfordrer kirker til å anerkjenne gudfryktige kvinner som underviser og modellerer det gode slik Paulus befaler,⁹⁸ og til å åpne dører for større muligheter for kvinner i utdanning, tjeneste og lederskap, særlig i sammenhenger der evangeliet utfordrer urettferdige kulturelle tradisjoner. Vi lengter etter at kvinner ikke lenger blir hindret fra å praktisere Guds gaver eller følge Guds kall for sitt liv.

4. Teologisk utdanning og misjon

Det nye testamente viser det nære partnerskapet mellom arbeidet med evangelisering og menighetsplanting (for eksempel Paulus), og arbeidet med å nære menighetene (for eksempel Timoteus og Apollos). Begge oppgaver er integrert i Misjonsbefalingen hvor Jesus beskriver disippelgjøring som evangelisering (før ”idet dere døver dem”) og ”lærer dem å holde alt jeg har befalt dere.” Teologisk utdanning er en del av misjon utover evangelisering.⁹⁹

⁹⁶ 1 Tim 2,12; 1 Kor 14, 33-35; Tit 2,3-5; Apg 18,26; 21,9; Rom 16,1-5. 7; Fil 4,2-3; Kol 4,15; 1 Kor 11,5; 14,3-5

⁹⁷ Rom 14,1-13

⁹⁸ Tit 2,3-5

⁹⁹ Kol 1,28-29, Apg 19, 8-10; 20,20.27; 1 Kor 3,5-9

Kirkens misjon på jorden er å tjene Guds misjon, og den teologiske utdanningens misjon er å styrke og ledsage kirkens misjon. Teologisk utdanning tjener for det *første* til å trene dem som leder kirken som pastor-lærere ved å utruste dem til å lære Guds ords sannhet med troskap, relevans og tydelighet. For det *andre* skal den utruste alt Guds folk for den misjonale oppgaven det er å forstå og formidle Guds sannhet på en relevant måte i enhver kulturell kontekst. Teologisk utdanning deltar i åndelig krigføring når ” vi river ned tankebygninger og alt stort og stolt som reiser seg mot kunnskapen om Gud. Vi tar hver tanke til fange under lydigheten mot Kristus.”¹⁰⁰

A. De av oss som leder kirker og misjonsorganisasjoner, trenger å innse at teologisk utdanning etter sitt vesen er misjonalt. De av oss som tilbyr teologisk utdanning, må sørge for at utdanningen har en misjonalt intensjon, siden dens plass innenfor akademien ikke er et mål i seg selv, men skal tjene kirkens misjon i verden.

B. Teologisk utdanning er i partnerskap med alle typer misjonalt engasjement. Vi vil oppmuntre og støtte alle som tilbyr bibeltro teologisk utdanning, formell og ikke-formell, på lokalt, nasjonalt, regionalt og internasjonalt nivå

C. Vi vil sterkt oppfordre alle institusjoner og programmer for teologisk utdanning til å foreta en ”misjonalt revisjon” av pensum, strukturer og ethos, for å sikre at de virkelig tjener de behov og muligheter som kirken står overfor i deres kulturer.

D. Vi lengter etter at alle som arbeider med menighetsplanting og teologisk utdanning, skal sette Bibelen i sentrum for sitt partnerskap, ikke bare i læremessige utsagn, men i praksis. Evangelister må bruke Bibelen som den fremste kilde og autoritet for sitt budskap. Teologiske lærere må igjen gjøre studiet av Bibelen til den kristne teologiske kjernedisiplin, som integrerer og gjennomsyrrer alle andre studieområder og anvendelser. Fremfor alt må teologiske lærere utruste pastor-lærere for deres primæroppgave som er å forkynne og lære Bibelen.¹⁰¹

¹⁰⁰ 2 Kor 10, 4-5

¹⁰¹ 2 Tim 2,2; 4,1-2; 1 Tim 3,2b; 4,11-14; Tit 1,9; 2,1

KONKLUSJON

Gud var i Kristus og forsonet verden med seg selv. Guds Ånd var i Cape Town og kalte Kristi kirke til å være ambassadører for Guds forsonende kjærlighet til verden. Gud holdt løftet i sitt ord da hans folk møttes i Jesu navn, for Herren Jesus Kristus selv bodde i blant oss og vandret mellom oss.¹⁰²

Vi søkte å lytte til Jesu Kristi stemme. I sin nåde, gjennom sin Hellige Ånd, talte Kristus til sitt lyttende folk. Gjennom de mange stemmene i bibelutleggelse, plenumsforedrag og gruppediskusjoner ble to gjentatte temaer hørt:

- Behovet for radikalt lydig disippelskap som fører til modenhet, til vekst i dybde så vel som i antall.
- Behovet for radikal kors-sentrert forsoning som fører til enhet, til vekst i kjærlighet så vel som i tro og håp.

Disippelskap og forsoning er umistelige i vår misjon. Vi sørger over anstøtet i vår overflatskhet og mangel på disippelskap, og anstøtet i vår splittelse og mangel på kjærlighet. Begge skader vårt vitnesbyrd om evangeliet på alvorlig vis.

Vi gjenkjenner vår Herre Jesu Kristi stemme i disse to utfordringene fordi de korresponderer med to av Jesu mest sentrale ord til kirken slik de er gjengitt i evangeliene. I Matteusevangeliet ga Jesus oss vårt primære mandat – å gjøre alle folkeslag til disipler. I Johannesevangeliet ga Jesus oss vår primære metode – å elske hverandre slik at verden vil forstå at vi er Jesu disipler. Vi burde ikke bli overrasket, men heller glede oss over at vi kan høre Mesterens stemme, når Kristus sier de samme ting 2000 år senere til sitt folk samlet fra hele verden. *Gjør disipler. Elsk hverandre.*

Gjør disipler

Bibelsk misjon krever at de som påberoper seg Kristi navn, skal være lik ham, ved å ta opp sitt kors, fornekte seg selv og følge ham i ydmykhet, kjærlighet, integritet, raushet og tjenersinn. Hvis vi mislykkes med disippelskap og disippelgjøring, så mislykkes vi på det

¹⁰² 3 Mos 26,11-12; Matt 18,20; 28,20

mest grunnleggende nivå i vår misjon. Kristi kall til sin kirke kommer til oss på nytt fra evangelienes sider: ”Kom og følg meg”; ”Gå og gjør disipler”.

Elsk hverandre

Tre ganger gjentok Jesus: ” Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre. Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre.”¹⁰³ Tre ganger ba Jesus: ”Må de alle være ett.”¹⁰⁴ Både budet og bønnen er misjonale. ”*Ved dette skal alle forstå at dere er mine disipler; at dere har kjærlighet til hverandre.*” ”*Må de alle være ett, for at verden skal tro at du har sendt meg.*” Jesus kunne ikke gjort sitt poeng mer tydelig. Verdens evangelisering og anerkjennelsen av Kristi guddom blir hjulpet eller hindret av om vi adlyder ham i praksis. Kallet fra Kristus og hans apostler kommer til oss på ny: ”Elsk hverandre”; ”Sett alt inn på å bevare Åndens enhet, i den fred som binder sammen.”¹⁰⁵ Det er for Guds misjons skyld at vi på ny forplikter oss til å adlyde ”det budskap vi hørte fra begynnelsen av.”¹⁰⁶ Når kristne lever i kjærlighetens forsonede fellesskap ved Den hellige ånds kraft, vil verden komme til å kjenne Jesus, hvis disipler vi er, og komme til å kjenne Faderen som har sendt ham.

I Gud Faders, Sønnens og Den hellige ånds navn, og på det ene grunnlag av tro på Guds uendelige barmhjertighet og frelsende nåde, lengter vi etter og ber alvorlig om en reformasjon av bibelsk disippelskap og en revolusjon av kristuslik kjærlighet.

Vi gjør dette til vår bønn, og vi påtar oss denne forpliktelsen for den Herres skyld som vi elsker og for den verdens skyld som vi tjener i hans navn.

¹⁰³ Joh 13,34; 15,12; 17

¹⁰⁴ Joh 17, 21-23

¹⁰⁵ Ef 4,1-6; Kol 3, 12-14; 1 Tess 4, 9-10; 1 Pet 1,22; 1 Joh 3,11-14; 4,7-21

¹⁰⁶ 1 Joh 3,11